

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

18 Δεκεμβρίου 2012

e-mail: gramenos@ics.forth.gr

κείμενα: <http://dgrammenos.blogspot.gr>

CV: http://www.ics.forth.gr/hci/index_main.php?l=e&c=561

 2013

*Το έργο «Ο Βασιλιάς των Παραμυθιών» διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο
σε μορφή ψηφιακού βιβλίου με άδεια Creative Commons*

[Αναφορά Προέλευσης – Μη Εμπορική Χρήση – Παρόμοια Διανομή | 3.0 Ελλάδα]

Για τον Σπυράκο μου...

Τους ρόλους των συγγραφέων τους παίζουν παιδιά μεταμφιεσμένα σε «καρικατούρες» των συγγραφέων (αν οι συγγραφείς είναι παρόντες είναι ωραίο να συνεννοηθούν ώστε να φοράνε σχεδόν τα ίδια ρούχα με τα αντίστοιχα παιδιά). Αντί για σκηνικό φόντου χρησιμοποιείται μια οθόνη προβολής (όσο το δυνατόν μεγαλύτερη).

Πριν να αρχίσει η παράσταση παίζει «Το Βαλς των Χαμένων Ονείρων» του Μ. Χατζιδάκι

ΠΡΑΞΗ Α

Στη σκηνή έχει ανέβει η ΔΑΣΚΑΛΑ και 10 ΠΑΙΔΙΑ. Η σκηνή είναι διακοσμημένη για μία τυπική σχολική γιορτή. Στην οθόνη προβάλλεται ένα όμορφο ανοιξιάτικο τοπίο.

Αρχίζει η παράσταση.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλώς ήρθατε στη γιορτή μας. Άλλη μια χρονιά έφθασε στο τέλος της και ήρθε η ώρα να πούμε αντίο. Δίχως πολλά λόγια, θα ξεκινήσουμε με ένα τραγούδι που ετοίμασαν για εσάς τα παιδιά.

Μουσική. Τα ΠΑΙΔΙΑ ξεκινούν να τραγουδάνε. Πρόταση για τραγούδι: «Φτιάξε καρδιά μου το δικό σου παραμύθι», Στίχοι: Μαριανίνα Κριεζή, Μουσική: Διονύσης Τσακνής. Οι δημιουργοί του τραγουδιού καθώς και οι στίχοι προβάλλονται στην οθόνη.

Φτιάχνουν απόψε με κουρέλια και σανίδια
έναν συνοικισμό αυτόνομο
Αυτοί που ψάχνουν για διαμάντια στα σκουπίδια
και στον υπόνομο

Κι εσύ που ψάχνεις το κουκί και το ρεβίθι
στο τέλμα αυτό που βυθιζόμαστε
Φτιάξε μαζί τους το δικό σου παραμύθι
γιατί χανόμαστε

Μες το δικό σου παραμύθι ξαναβρές το
το ξεχασμένο μονοπάτι σου
Και ξαναχάσ' το, ξαναβρές το, ξαναπές το
το τραγουδάκι σου

Ξελευθερώνω την ωραία πεταλούδα
από τη σφραγισμένη γυάλα της
Να σου δανείσει τα φτερά της τα βελούδα
και τα μεγάλα της

Κι αντί να ψάχνεις τριαντάφυλλα στα στήθη
 αυτών που χάμω τα πετάξανε
 Φτιάξε καρδιά μου
 το δικό σου παραμύθι
 αλλιώς τη βάψαμε

Μες το δικό σου παραμύθι ξαναβρές το
 το ξεχασμένο μονοπάτι σου
 Και ξαναχάσ' το, ξαναβρές το, ξαναπές το
 το τραγουδάκι σου

- ΔΙΑΚΟΠΗ ΠΡΙΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ -

Ξαφνικά μπαίνει τρέχοντας από την κεντρική είσοδο του χώρου ένα παιδί ντυμένο ΜΑΓΕΙΡΑΣ με ψηλό άσπρο καπέλο και ποδιά. Κρατά μια μαύρη σακούλα σκουπιδιών που μέσα έχει χάρτινα ψάρια, ντενεκεδάκια, χαρτιά τσακωμένα, κλπ.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ!

Σταματά η μουσική.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα, τι τρέχει; Τι κάνεις εσύ εδώ;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Σας παρακαλώ! Κρύψτε με. Με κυνηγάνε! Θα με πιάσουν!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ποιος; Τι; Που;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: *(τρέχοντας προς τη σκηνή)* Αχ, μαντάμ δεν προλαβαίνω να σου εξηγήσω τώρα. Κάντε λίγο στη μπάντα βρε παιδιά να κρυφτώ.

Ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ κρύβεται ανάμεσα στα παιδιά (βγάζει το καπέλο, αν φοράνε τα παιδιά κάποιο καπέλο μπορεί να δανειστεί ένα, αν κρατάνε χαρτί με τα λόγια παίρνει ένα και το βάζει μπροστά από το πρόσωπό του). Από την κεντρική είσοδο κάνουν την εμφάνισή τους δύο ΦΡΟΥΡΟΙ με ακόντια, ασπίδες και κράνη. Τα ρούχα τους είναι λερωμένα. Το παντελόνι του ενός είναι σκισμένο από πίσω.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Αφού θου λέω τον είδα! Από δω πήγε.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(τον στραβοκοιτάζει - αγριωπά)* ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: *(κάνει μια κίνηση επιβεβαίωσης με τα χέρια και το κεφάλι)* Θιγουρότατα.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Τα ίδια μου έλεγες και προηγουμένως και μπουκάραμε σε στάνη. Και είχε κι ένα μαντρόσκυλο σωστό θηρίο. *(δείχνει το παντελόνι του)* Κοίτα! Κοίτα χάλια!

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: *(κρατάει το σαγόνι του)* Γιατί εμένα δε με κουτούληθε το κριάρι; Πάει το δοντάκι μου, πάει. Άκου πωθ μιλάω τώρα! Μήπωθ είδεθ που έπεθε;

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Δεν μας παρατάς κι εσύ και το δόντι σου. Μα, κόσμο πολύ βλέπω. Δεν πιστεύω να πέσαμε σε καμιά διαδήλωση διαμαρτυρίας κατά του Βασιλιά.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: *(μονολογεί)* Ωχ! Πάλι κθύλο θα φάμε...

Ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ προσπαθεί άτσαλα να κρυφτεί ανάμεσα στα ΠΑΙΔΙΑ.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: *(κουνώντας τα χέρια ή μια κουτάλα προς τα ΠΑΙΔΙΑ – σιγά)* Τραγουδάτε, τραγουδάτε!

Τα ΠΑΙΔΙΑ αρχίζουν να τραγουδούν χαμηλόφωνα. Ξεχωρίζει ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ που τραγουδά εντελώς παράφωνα.

Φτιάχνω απόψε με κουρέλια και σανίδια
έναν συνοικισμό αυτόνομο
Μ' αυτούς που ψάχνουν για διαμάντια στα σκουπίδια
και στον υπόνομο

Κι αντί να ψάχνω το κουκί και το ρεβίθι
στο τέλμα αυτό που βυθιζόμαστε
Φτιάχνω μαζί σας το δικό μας παραμύθι
γιατί χα...

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: ΓΙΑ ΗΣΥΧΙΑ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! Να σταματήσει αμέσως η μουσική!

Τα ΠΑΙΔΙΑ σταματούν.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: *(δυνατά και παράφωνα)* ..ΝΟΜΑΣΤΕ...!

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(θυμωμένη)* Σας παρακαλώ πολύ κύριε! Εγώ έχω το γενικό πρόσταγμα εδώ.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Δεν κατάλαβα; Είστε αρχιφύλαξ;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Όχι, παιδοφύλαξ! Τι θέλετε παρακαλώ;

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Είμαστε στα ίχνη ενός πολύ επικίνδунου εγκληματία κι έχουμε βάσιμες υποψίες πως κρύβεται κάπου εδώ γύρω *(κάνει ένα κύκλο με το δάχτυλο, ενώ ρίχνει κλεφτές ματιές προς τη σκηνή, όπου ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ έχει κρύβεται πίσω από τη ΔΑΣΚΑΛΑ)*.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Και πθάχνουμε κι ένα δόντι! Λίγο χαλαθμένο στην άκρη. Να, τόθο περίπου *(δείχνει την απόσταση μεταξύ δείκτη και αντίχειρα)*

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(ρίχνει σφαλιάρα στον ΦΡΟΥΡΟ 1)* Σκάσε ανόητε!

Ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ τραβάει τη φούστα / παντελόνι της ΔΑΣΚΑΛΑΣ και δείχνει με τα χέρια σε στάση προσευχής να την παρακαλά να μην τον προδώσει.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λυπάμαι κύριοι, αλλά μάλλον κάνετε κάποιο λάθος. Εδώ είναι σχολική γιορτή και δεν έχει μπει κανείς άλλος εκτός από τα παιδιά και τους γονείς τους. Έτσι δεν είναι παιδιά;

ΠΑΙΔΙΑ (και από κάτω από τη σκηνή): ΝΑΙΙΙΙΙ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (προς τα ΠΑΙΔΙΑ) ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;

ΠΑΙΔΙΑ: ΘΙΓΟΥΡΟΤΑΤΑ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (χαμογελάει με ικανοποίηση).

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (Σφραλιαρίζει τον ΦΡΟΥΡΟ 1) Πάλι ρεζίλι με έκανες ανόητε.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Μα...

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Να μας συμπαθάτε μανδάμ. (Σπρώχνει τον ΦΡΟΥΡΟ 1). Άντε, προχώρα ανόητε!

Η ΔΑΣΚΑΛΑ πιάνει τον ΜΑΓΕΙΡΑ από τη μπλούζα και τον σηκώνει.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Νομίζω πως χρωστάς σε όλους μας μια εξήγηση.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Και τη ζωή μου επίσης μαντάμ (σκύβει και της φιλά το χέρι).

ΠΑΙΔΙΑ: ΩΩΩΩΩΩΩΩ!!!! (η ΔΑΣΚΑΛΑ ντρέπεται / κοκκινίζει)

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: (γυρίζει προς το κοινό) Έρχομαι από μακριά, πολύ μακριά. Τόσο μακριά που μόνο με το νου του μπορεί κανείς να ταξιδέψει ως εκεί.

Χαμηλώνουν τα φώτα. Μένει μόνο ένας προβολέας πάνω στον ΜΑΓΕΙΡΑ. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ κάθονται οκλαδόν στο πάτωμα της σκηνής για να ακούσουν την ιστορία. Στην οθόνη προβάλλεται ένας παραμυθένιος ονειρικός τόπος.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ:

Ζω σε έναν τόπο, τόπο μακρινό,
πάνω από τα σύννεφα, ψηλά στον ουρανό.
Δρόμος δεν υπάρχει για να πας εκεί,
ούτε αεροπλάνο, πλοίο ή ταξί.

Οι χάρτες δεν τον έχουνε, ούτε και τα βιβλία,
δεν έχει διάσημο βουνό, ποτάμι ή παραλία.
Στο Γκουγκλ άμα κάνεις σερτς, τίποτα δε θα βγάλει,
δεν έχει Φέισμπουκ προφίλ, ούτε Γιουτιούμπ κανάλι.

Όλα λοιπόν ήταν καλά, ζούσαμ' ευτυχισμένοι,
γιατί οι Βασιλιάδες μας ήτανε μυαλωμένοι.
Αυτό το ξέρω εγώ καλά – δε σας κοροϊδεύω,
αφού από μικρό παιδί για εκείνους μαγειρεύω.

Όσπου μια μέρα βροχερή, μια μέρα αποφράδα,
που είχε φάει ο Βασιλιάς δυο πιάτα φασολάδα,
εκτός απ' το στομάχι του, φουσκώσαν τα μυαλά του,
και διάσημη αποφάσισε να γίνει η αφεντιά του.

(με χοντρή φωνή, κάνει κινήσεις μιμούμενος τον Βασιλιά)

«Τι νόημα να 'σαι Βασιλιάς, άμα δε σε γνωρίζουν,
όπου σταθείς κι όπου βρεθείς να σε φωτογραφίζουν;
Να σου ζητούν τη γνώμη σου, να δίνεις συνεντεύξεις,
σε πάνελ και παράθυρα με απευθείας ζεύξεις.
Πρέπει λοιπόν να οργανωθώ, τα μέτρα μου να πάρω,
το ρόλο του σελέμπριτι ν' αρχίσω να προβάρω.»

Ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ κάνει παύση και κοιτάζει τριγύρω. Επειδή τον τυφλώνει το φως βάζει το χέρι στο κούτελο.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι έγινε; Γιατί σταμάτησες;

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Α, τίποτα. Με τόση ησυχία, νόμιζα ότι κοιμηθήκατε. Να συνεχίσω δηλαδή;

ΠΑΙΔΙΑ: ΝΑΑΑΙΙΙΙ!!!!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Τι έλεγα; Α, ναι. Για τον Βασιλιά...

Φώναξε αμέσως τον σοφό και γέρο σύμβουλό του,
καμιά ιδέα να σκεφτεί στον προβληματισμό του.
Αυτός καλά τον κοίταξε, έξυσε το κεφάλι,
και με τρεμάμενη φωνή, έδωσε λύση πάλι:

(με φωνή και χέρι που τρέμει)

«Αθάνατος για να γενείς, να μη γνωρίσεις λήθη,
πρέπει να γίνεις σίριαλ ή, έστω, παραμύθι!»

Να μη σας τα πολυλογώ, γιατί πολύ αργούμε
κι έχουμε και παράσταση στον κόσμο για να πούμε,
ο φαντασμένος Βασιλιάς έφτιαξε έναν πύργο,

και τάφρο με κροκόδειλους έσκαψε γύρω-γύρω.

Στο πιο ψηλό δωμάτιο παράθυρο δεν έχει,
ολημερίς δε λιάζεται, η μπόρα δεν το βρέχει.
Μέσα εκεί φυλάκισε πολλούς παραμυθάδες,
όχι μονάχα τους γνωστούς – ακόμα και γιαγιάδες.

Και να του γράψουν πρόσταξε ευθύς μια ιστορία,
που μέχρι και παράσταση να παίζουν στα σχολεία.
Να 'χει αυτόν για ήρωα - και ας μη λέει αλήθεια,
για να τον κάνουν Βασιλιά, από τα παραμύθια!

Στην οθόνη προβάλλεται το ανοιξιάτικο τοπίο. Από την κεντρική είσοδο κάνουν την εμφάνισή τους οι δύο ΦΡΟΥΡΟΙ. Έχουν πούπουλα στα μαλλιά.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Αφού θου λέω άκουθα τη φωνή του!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (τον στραβοκοιτάζει - αγριωπά) ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Θιγουρότατα.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Τα ίδια μου έλεγες και προηγουμένως και μπουκάραμε σε κοτέτσι. Και είχε κι έναν κόκορα βαρβάτο - με τάραξε στις τσιμπιές ο άτιμος!

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (δείχνει στη σκηνή) Νάτοθ! Νάτοθ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Αχά! Πάνω του!

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Ωχ! Ωρα να την κάνω! Παιδιά κρύψτε τη σακούλα. Δεν πρέπει να πέσει στα χέρια τους. Είναι η μοναδική ελπίδα για να γλυτώσουν οι παραμυθάδες.

Τα ΠΑΙΔΙΑ κρύβουν τη σακούλα ενώ ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ φεύγει τρέχοντας από τη σκηνή την ώρα που ανεβαίνουν πάνω οι ΦΡΟΥΡΟΙ.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Που πήγε πάλι ο άτιμος! Αφού εδώ ήτανε! (προς το κοινό) Δε μπορεί. Όλοι εσείς πρέπει να είδατε προς τα πού το έσκασε. Εν ονόματι του νόμου, σας διατάζω να ομολογήσετε αμέσως! (δείχνει προς τη μεριά που πήγε ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ) Μήπως πήγε προς τα εκεί;

ΔΑΣΚΑΛΑ: (κάνει νόημα 'όχι' προς το κοινό) ΠΑΙΔΙΑ και κοινό: ΟΟΟΟΧΙ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (Δείχνει προς την αντίθετη κατεύθυνση) Μήπως τότε προς τα εκεί;

ΔΑΣΚΑΛΑ: (κάνει νόημα 'ναι' προς το κοινό) ΠΑΙΔΙΑ και κοινό: ΝΑΑΑΙΙΙΙ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (προς τα ΠΑΙΔΙΑ) ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;

ΠΑΙΔΙΑ: ΘΙΓΟΥΡΟΤΑΤΑ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(αρπάζει τον ΦΡΟΥΡΟ 1 από το σβέρκο και τον σέρνει)* Άντε ανόητε προχώρα! Θα τον χάσουμε πάλι!

Οι ΦΡΟΥΡΟΙ βγαίνουν τρέχοντας από τη σκηνή. Ακούγεται ένα ηχητικό εφέ από αντικείμενα που πέφτουν και σπάνε, ενώ οι ΦΡΟΥΡΟΙ βογκάνε.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(γελώντας προς το κοινό)* Νομίζω ότι μόλις καταστράφηκαν τα παρασκήνιά μας.

ΠΑΙΔΙ 10: *(κρατά στο χέρι του τη σακούλα του ΜΑΓΕΙΡΑ)* Κυρία, τι να την κάνω αυτή τώρα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αναρωτιέμαι τι έχει μέσα που είναι τόσο πολύτιμο. Για άδειασε τη στο πάτωμα να δούμε.

Το ΠΑΙΔΙ 10 αδειάζει το περιεχόμενο από τη σακούλα στο πάτωμα.

ΠΑΙΔΙ 10: Μόνο σκουπίδια έχει εδώ κυρία! *(Πιάνει ένα ψάρι και κλείνει τη μύτη με το άλλο χέρι)* – πω, πω μπόχα!

ΠΑΙΔΙ 1: Α! Ένα κουτάκι αναψυκτικό! Περίεργο, είναι σφραγισμένο αλλά είναι πολύ ελαφρύ. Θα το κρατήσω για τη συλλογή μου *(το βάζει σε κάποια τσέπη)*

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δε μπορεί να είναι μόνο αυτά! Για ψάξτε καλύτερα...

Το ΠΑΙΔΙ 10 συνεχίζει να ψάχνει.

ΠΑΙΔΙ 1: Για στάσου! Εγώ αυτό κάπου το έχω ξαναδεί *(σκύβει, παίρνει ένα τσαλακωμένο χαρτί, το ξεδιπλώνει και το δείχνει)*. Κοιτάξτε! Αυτή εδώ είναι η σελίδα ενός παραμυθιού. Είναι από τη «Συναυλία των Χρωμάτων» του Δημήτρη Γραμμένου που διαβάσαμε φέτος στην τάξη.

Ένα ένα κι άλλα ΠΑΙΔΙΑ παίρνουν από ένα χαρτί, το ξεδιπλώνουν και λένε:

ΠΑΙΔΙ 2: Κι αυτό είναι από το βιβλίο από τα «Ταξίδια στο χρόνο: Μινωική Κρήτη» της Μαίρης Μαυρογιαννάκη.

ΠΑΙΔΙ 3: Κι αυτό εδώ από «Το κουβαράκι που ήθελε ν' αγαπάει» της Βάνας Μυρωνάκη.

ΠΑΙΔΙ 4: Να και μια σελίδα από «Το αστέρι της Βηθλεέμ» του Γιάννη Πανταγιά.

ΠΑΙΔΙ 5: Και μια από την «αρπαγή της σιωπής» της Ιζαμπέλα Λιανέρη.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Για κοιτάξτε καλά! Μήπως έχει κι άλλα;

ΠΑΙΔΙ 6: Ναι! Ναι! Μόλις βρήκα μια σελίδα από το βιβλίο «Ο Καραγκιόζης, η Κοκκινোসκουφίτσα και ο Κατηραμένος Λύκος» της Ειρήνης Κριτσωτάκη.

ΠΑΙΔΙ 7: Να και το «Το ταξίδι της θάλασσας» της Στέλλας Γιανναδάκη.

ΠΑΙΔΙ 8: Και μια σελίδα από το «Ο Σοφούλης, ο Ψαλιδούλης και οι Ολυμπιακοί αγώνες» της Ρένας Πετροπούλου.

ΠΑΙΔΙ 9: Και από τη «Γαλανή και τον κλαούρη δράκο» της Θεοδοσίας Αργυράκη.

ΠΑΙΔΙ 10: Αυτό εδώ είναι το τελευταίο! Είναι «Ο Δίας, το σόι του και η τρελοπαρέα 2» της Μαρίας Αντωνίου.

Μόλις ανοιχθούν όλα τα χαρτιά λέει η ΔΑΣΚΑΛΑ:

ΔΑΣΚΑΛΑ: Χμ, δε μπορεί να είναι απλά μια σύμπτωση. Τι σημαίνουν όμως όλα αυτά;

Μπαίνουν οι ΦΡΟΥΡΟΙ από το σημείο της σκηνης που είχαν βγει. Ο ΦΡΟΥΡΟΣ 1 φορά έναν κουβά στο κεφάλι και ο ΦΡΟΥΡΟΣ 2 κρατά μια σφουγγαρίστρα αντί για δόρυ.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(κουνά τη σφουγγαρίστρα απειλητικά προς τη ΔΑΣΚΑΛΑ)* Αυτό που κάνατε θα μου το πληρώσετε πολύ ακριβά!

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(δήθεν αθώα)* Μα για ποιο πράγμα μιλάτε;

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Ξέρετε πολύ καλά για... για μισό λεπτό! Τιμν είναι αυτά τα χαρτιά που κρατάτε στα χέρια σας;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τίποτα καλέ! Τα τραγούδια που λέμε στην παράσταση.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Σίγουρα; Γιατί εμένα κάτι μου βρωμάει εδώ μέσα!

ΠΑΙΔΙ 10: *(κουνώντας ένα ψάρι μπροστά στη μύτη του ΦΡΟΥΡΟΥ 2)* Ίσως να είναι αυτό το ψάρι κύριε. Δε μου φαίνεται και πολύ φρέσκο.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(πετάει το ψάρι στο κοινό)* Πουφ! Πάρτο από τη μούρη μου. *(Αρπάζει το χαρτί από ένα ΠΑΙΔΙ, το οποίο έχει προλάβει να το αντικαταστήσει με το χαρτί με τα τραγούδια)* Για φέρτο μου εδώ αυτό! *(τραγουδάει την πρώτη στροφή δυνατά, απελπιστικά παράφωνα)*

Φτιάχνουν απόψε με κουρέλια και σανίδια
έναν συνοικισμό αυτόνομο
Αυτοί που ψάχνουν για διαμάντια στα σκουπίδια
και στον υπόνομο

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(προς τον ΦΡΟΥΡΟ 1)* Τι αηδίες είναι αυτές για σκουπίδια και υπόνομους; Δεν πιστεύω να είναι κανένα κωδικοποιημένο μήνυμα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Όχι καλέ! Ένα αθώο τραγουδάκι είναι.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Δεν είναι δηλαδή οι θελίδεθ των παραμυθιών που έκλεπθε ο βαθιλικόθ μάγειραθ και πρέπει να τιθ καταθρέπθουμε γιατί γράφουν που είναι φυλακιθμένοι οι παραμυθάδεθ και πωθ μπορεί κανείθ να τουθ ελευθερώθει;

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: *(σκουντά τον ΦΡΟΥΡΟ 1 – μέσα από τα δόντια)* Σκάσε ανόητε! Σκάσε και προχώρα. *(Καθώς αποχωρούν από τη σκηνή, προς τη ΔΑΣΚΑΛΑ)* Εμείς δεν τελειώσαμε ακόμα! Θα τα ξαναπούμε!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Θιγουρότατα...

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: *(καθώς τον σπρώχνει ο ΦΡΟΥΡΟΣ 1)* Το δοντάκι μου. Δε ρώτηθα τουλάχιστον για το δοντάκι μου...

Η ΔΑΣΚΑΛΑ κάνει νεύμα αντίο. Ακούγεται ένα ηχητικό εφέ από αντικείμενα που πέφτουν και σπάνε, ενώ οι ΦΡΟΥΡΟΙ βογκάνε.

ΠΑΙΔΙ 6: Ωραία! Και τώρα τι κάνουμε κυρία;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν ακούσατε; Η τύχη των αγαπημένων μας παραμυθάδων βρίσκεται στα χέρια μας. Εγώ λέω λοιπόν να πάμε να τους ελευθερώσουμε. Συμφωνείτε;

ΠΑΙΔΙΑ: ΝΑΑΙΙΙΙ!

ΠΑΙΔΙ 7: Καλά και η παράσταση;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα, φυσικά συνεχίζεται...

Αυλαία!

ΠΡΑΞΗ Β

Η αυλαία ανοίγει. Στην οθόνη προβάλλονται τα εξώφυλλα των πα παραμυθιών σε κολάζ. Κάθε φορά που διαβάζεται μια συγκεκριμένη σελίδα, μεγαλώνει και έρχεται μπροστά το αντίστοιχο εξώφυλλο – ίσως και η ίδια η σελίδα.

ΠΑΙΔΙ 10: *(έρχεται μπροστά στη σκηνή και απευθύνεται στο κοινό, ξύνοντας το κεφάλι του, ενώ κοιτά και το ξεδιπλωμένο χαρτί που κρατά στο χέρι του) Για να είμαι ειλικρινής δεν έχω πολυκαταλάβει τι κάνουμε τώρα...*

ΠΑΙΔΙ 9: *(πάει δίπλα στο ΠΑΙΔΙ 1 και του δείχνει τη δική του ξεδιπλωμένη σελίδα που κρατά κι αυτό στο χέρι του) Πρέπει να διαβάσουμε τις σελίδες των παραμυθιών για να βρούμε τους χαμένους συγγραφείς.*

ΠΑΙΔΙ 10: Εντάξει, αλλά με ποια σειρά;

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(μπαίνει πάνω από τα κεφάλια τους) Μα είναι απλό (δείχνει στο κάτω μέρος της σελίδας του ενός παιδιού). Κοιτάξτε: κάποιος έχει σημειώσει με κόκκινο μελάνι στο κάτω μέρος κάθε σελίδας έναν αριθμό. Αρκεί λοιπόν να τις διαβάσουμε με τη σειρά που δείχνουν οι αριθμοί. Ελάτε!*

Τα ΠΑΙΔΙΑ μαζεύονται γύρω από τη ΔΑΣΚΑΛΑ, της δείχνουν τις σελίδες που κρατάνε κι αυτή τα βάζει στη σειρά, σύμφωνα με τον αριθμό της σελίδας.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωραία λοιπόν! Είμαστε έτοιμοι! Ξεκινάμε με το ΠΑΙΔΙ 1.

Παραμύθι: Η Συναυλία των Χρωμάτων, Δημήτρης Γραμμένος, εκδόσεις Άγκυρα, σελ. 27

ΠΑΙΔΙ 1: Α! Είναι από τη «Συναυλία των Χρωμάτων» του Δημήτρη Γραμμένου.

Η σκηνή σκοτεινιάζει. Ένας προβολέας φωτίζει την άκρη της, όπου εμφανίζεται το παιδί που παίζει τον συγγραφέα καθισμένο πίσω από κάγκελα και διαβάζει τη σελίδα (εναλλακτικά μπορεί να εμφανίζεται σε προβολή βίντεο, ή να διαβάζεται από το παιδί που κρατά τη σελίδα).

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: «Εκείνη τη στιγμή ο μπαμπάς μου ψιθύρισε στ' αυτί: Τώρα κλείσε τα μάτια σου. Κι εγώ τα έκλεισα. Και μέσα στο σκοτάδι ένιωσα τη μουσική να μου γαργαλάει τα αυτιά, σαν το αεράκι το καλοκαίρι δίπλα στη θάλασσα. Μετά, την αισθάνθηκα να μπαίνει στο στόμα μου και να κατεβαίνει αργά-αργά στο λαιμό μου, όπως όταν τρώω γλυκό από το βάζο που έχει κρυμμένο η μαμά στο πάνω πάνω-ράφι στην κουζίνα, αλλά εγώ ξέρω πού είναι και, πού και πού, τρώω λίγο στα κρυφά. Και δεν ξέρω αν ήταν μόνο η ιδέα μου, αλλά μου φάνηκε ότι μια υπέροχη μυρωδιά, σαν αυτή που βγάζουν τ' αγριολούλουδα την άνοιξη στο χωριό, είχε πλημμυρίσει την αίθουσα. Και ο μπαμπάς μου ξαναψιθύρισε στο αυτί: Και τώρα άνοιξέ τα. Και τότε τα είδα τα χρώματα!»

ΠΑΙΔΙ 8: Ωραία! Το διαβάσαμε. Και τώρα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα δεν ακούσατε τι γράφει; Αρκεί να κλείσουμε τα μάτια μας, να βάλουμε μια ωραία μουσικούλα και μετά μπορούμε να ταξιδέψουμε όπου τραβάει η ψυχή μας. Εξάλλου αν θυμάστε, το είχε πει και ο ίδιος ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ: *(μιλάει ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ – μπορεί και να εμφανιστεί σε μια γωνιά στη σκηνή – ενώ η ΔΑΣΚΑΛΑ ανοιγοκλείνει το στόμα)* «Έρχομαι από μακριά, πολύ μακριά. Τόσο μακριά που μόνο με το νου του μπορεί κανείς να ταξιδέψει ως εκεί.»

Ας καθίσουμε λοιπόν κάτω και ας κλείσουμε τα μάτια! *(κάθονται όλοι κάτω)*

Αβάντι μαέστρο! *(παίζει ένα σύντομο βιντεάκι που δείχνει μια πτήση μέσα και πάνω από τα σύννεφα – κατά τη διάρκειά του τα παιδιά τραγουδούν, απλώνουν τα χέρια σαν αεροπλάνα, κινούν το σώμα και τα χέρια τους ακολουθώντας τη μελωδία)*

Πρόταση για τραγούδι: «Πάνω απ’ τα σύννεφα»

Στίχοι: Νίκος Πορτοκάλογλου, Μουσική: Νίκος Πορτοκάλογλου

Είδα ένα όνειρο παράξενο
χορεύαμε στον ουρανό
όλη η παρέα η παλιά
σε πάρτι μαγικό.

Τέρμα μωρό μου τα προβλήματα
μόλυνση, σκάνδαλα, συνθήματα
σβήνουνε όλα σαν φτηνά
πυροτεχνήματα.

Μαζί μου έλα
πάνω απ’ τα σύννεφα
Νύχτα και μέρα
πάνω απ’ τα σύννεφα
πάνω απ’ τα σύννεφα
μαζί μου έλα.

Η μουσική σβήνει. Στην οθόνη προβάλλεται ένα τοπίο μέσα στα σύννεφα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Η μουσική τελείωσε! Άρα πρέπει να φτάσαμε. Νομίζω πως είναι ώρα να ανοίξουμε τα μάτια μας.

ΠΑΙΔΙΑ: ΓΟΥΑΟΥ!!!

Τα ΠΑΙΔΙΑ ανοίγουν τα μάτι και σηκώνονται. Κοιτάζουν τριγύρω εξερευνώντας το μέρος.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(πατάει προσεκτικά με τα χέρια ανοικτά σα σχοινοβάτης)* Προσέχετε που πατάτε και μην απομακρυνθεί κανείς. Δεν ξέρουμε τι κίνδυνοι παραμονεύουν εδώ πέρα.

ΠΑΙΔΙ 7: *(αγγίζει το έδαφος)* Α! Το έδαφος είναι τόσο μαλακό!

ΠΑΙΔΙ 5: *(χοροπηδάει)* Ναι, ναι! Σα να πατάς πάνω σε πουπουλένια μαξιλάρια!

ΠΑΙΔΙ 6: Ή πάνω σε ένα τεράστιο ζαχαρένιο μαλλί της γριάς!

ΠΑΙΔΙ 9: Καλά, αυτό το μέρος δεν υπάρχει!

Τα ΠΑΙΔΙΑ βγάζουν τα κινητά από τις τσέπες τους κι αρχίζουν να βγάζουν φωτογραφίες.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι κάνετε;

ΠΑΙΔΙ 10: Βγάζουμε φωτογραφίες και βιντεάκια για να τα ανεβάσουμε στο Φέισμπουκ κυρία!

ΠΑΙΔΙ 8: Θα τρελαθούμε στα λάικ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι λέτε μωρέ; Ποιο Φέισμπουκ; Και ποιος σας είπε ότι εδώ που είμαστε έχει Ίντερνετ;

ΠΑΙΔΙ 1: Μα, το Ίντερνετ είναι παντού!

ΠΑΙΔΙ 2: *(ενώ κοιτάζει το κινητό του)* Τελικά μάλλον όχι! Δίκιο έχει η κυρία. Δεν έχω καν σήμα!

ΠΑΙΔΙ 4: Ούτε εγώ!

ΠΑΙΔΙ 5: Ούτε εγώ!

ΠΑΙΔΙ 3: Πω! Πω! Φάγαμε τρελό χι!

Τα ΠΑΙΔΙΑ ετοιμάζονται να φυλάξουν τα κινητά προς ανακούφιση της ΔΑΣΚΑΛΑΣ.

ΠΑΙΔΙ 10: Δεν πειράζει τις ανεβάζουμε όταν γυρίσουμε!

ΠΑΙΔΙΑ: Ναι!!!!

Τα ΠΑΙΔΙΑ βγάζουν πάλι τα κινητά κι αρχίζουν πάλι τις φωτογραφήσεις, σε παρέες.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(εκνευρισμένη)* Παιδιά μαζευτείτε! Πρέπει να σώσουμε τους παραμυθάδες, θυμάστε; Ποιος έχει τη σελίδα με τον αριθμό 2;

ΠΑΙΔΙ 2: Εγώ κυρία!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Διάβασε λοιπόν. Κι εσείς οι υπόλοιποι φυλάξτε τα κινητά και κάντε ησυχία ν' ακούσετε.

Παραμύθι: Ταξίδια στο χρόνο: Μινωική Κρήτη, Μαίρη Μαυρογιαννάκη, εκδόσεις Βικελιάς Δημοτικής Βιβλιοθήκης, σελ. 15

ΠΑΙΔΙ 2: Είναι μισή σελίδα από το «Ταξίδια στο χρόνο: Μινωική Κρήτη» της Μαίρης Μαυρογιαννάκη.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: Το παλιό ημερολόγιο, εν τω μεταξύ, είχε εξάψει την φαντασία των παιδιών. Ήθελαν οπωσδήποτε να βρουν και το υπόλοιπο για να ανακαλύψουν το μυστικό που έκρυβε. Έψαχναν για ώρες αφήνοντας κατά μέρος τα πειράγματα και τους μικροσακωμούς. Παρότι η κούραση και η ζέστη ήταν αφόρητες δεν το έβαζαν κάτω. Ξαφνικά ο Νικόλας άρχισε να φωνάζει:

- Ελάτε γρήγορα, κάτι βρήκα!

Τα παιδιά, σπρώχνοντας το ένα το άλλο, πήγαν κοντά του. Στεκόταν πάνω από το μπαούλο στο οποίο ο Αλέξανδρος είχε βρει αρχικά τις σελίδες του ημερολογίου. Κρατούσε στα χέρια του ένα διπλωμένο χαρτί. Το άνοιξε προσεκτικά και μπροστά στα μάτια των παιδιών ξετυλίχτηκε ένας παλιός χάρτης.

- Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Κωσταντής.

- Ένας χάρτης! δεν τον βλέπεις; του είπε κοροϊδευτικά ο Νικόλας.

ΠΑΙΔΙ 2: Η υπόλοιπη σελίδα είναι σκισμένη...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν, για να σκεφτούμε λιγάκι. Το κείμενο μιλάει για έναν χάρτη και σίγουρα αυτή τη στιγμή ένας χάρτης θα μας ήταν πολύ χρήσιμος. Αλλά που να βρίσκεται όμως;

ΠΑΙΔΙ 2: Η σελίδα που διάβασα λέει για ένα μπαούλο. Εδώ γύρω όμως δε βλέπω κανένα.

ΠΑΙΔΙ 7: Ναι, αλλά επίσης γράφει ότι τον χάρτη τον κρατούσε ο Νικόλας. Επομένως... (σκέφτεται λίγο) επομένως ίσως τον χάρτη να τον κρατάς ήδη στα χέρια σου.

ΠΑΙΔΙ 2: Μα πως; Εγώ κρατάω μόνο τη σελίδα από το παραμύθι.

ΠΑΙΔΙ 1: Τελικά αυτή η σελίδα μπορεί να είναι κάτι πολύ περισσότερο απ' ό,τι δείχνει. Για δώστη μου λίγο.

Το ΠΑΙΔΙ 1 βγάζει από την τσέπη του το κινητό του και φωτογραφίζει τη σελίδα. Μετά, απορροφημένο αρχίζει να κάνει πράγματα στην οθόνη. Κάθε τόσο κάνει επιφωνήματα του τύπου «Αχά!», «Μάλιστα!», «Ωραία!»

ΠΑΙΔΙ 1: Τα κατάφερα! Νάτος ο χάρτης μας παιδιά!

ΠΑΙΔΙ 5: Μα τι έκανες τόσο ώρα;

Τα ΠΑΙΔΙΑ κοιτούν απορημένα όσο το ΠΑΙΔΙ 1 μιλάει.

ΠΑΙΔΙ 1: Είναι απλό. Ψηφιοποίησα το χάρτη, μετά έκανα μια φασματική ανάλυση του ιστογράμματος των εικονοψηφίδων του, εντόπισα πιθανές τιμές εκτός του αναμενόμενου εύρους τιμών της εικόνας και τις απομόνωσα με ένα δυναμικό φίλτρο ασαφούς λογικής.

- ΠΑΙΔΙ 7: Ρισπέκτ!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα καλά που τα έμαθες όλα αυτά. Στο σχολείο;
- ΠΑΙΔΙ 1: Όχι καλέ κυρία! Από το Ίντερνετ!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Τέλος πάντων. Για δείξε μας το χάρτη.
- ΠΑΙΔΙ 1: *(δείχνει το κινητό)* Ορίστε! Βλέπετε το 'X' που είναι πάνω σε ένα σύννεφο; Αυτό πρέπει να είναι το σημείο που βρισκόμαστε τώρα. Λίγο παραπέρα δείχνει κάτι δέντρα μαζεμένα και μετά ένα ποτάμι με μια γέφυρα – που πάνω της είναι κάτι σαν μουτζούρα. Και το μακρουλό πράγμα εκεί στην άκρη πρέπει να είναι ο πύργος. Να, φαίνεται και η τάφος γύρω-γύρω.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Μπράβο ΠΑΙΔΙ 1! Είσαι καταπληκτικός.
- ΠΑΙΔΙ 6: Και πως ξέρουμε που πρέπει να πάμε τώρα;
- ΠΑΙΔΙ 1: Ας ξεκινήσουμε βρίσκοντας τα δέντρα. Δεν πρέπει να είναι πολύ μακριά.
- ΠΑΙΔΙ 6: Ναι, αλλά προς τα πού είναι; Εγώ από εδώ δεν βλέπω τίποτα.
- ΠΑΙΔΙ 1: Οι χάρτες είναι πάντα ζωγραφισμένοι έτσι ώστε το πάνω μέρος τους να δείχνει το βορρά. Άρα τα δέντρα που ψάχνουμε είναι προς τη δύση. Ευτυχώς το κινητό μου έχει και πυξίδα, οπότε θα είναι πανεύκολο να τα βρούμε.
- Το ΠΑΙΔΙ 1 πατάει κάτι στο κινητό και δείχνει ανήσυχο.*
- ΠΑΙΔΙ 1: Ωχ! Ωχωχωχ!
- ΠΑΙΔΙ 5: Τι έγινε;
- ΠΑΙΔΙ 1: Η πυξίδα του κινητού γυρίζει σαν τρελή! Τώρα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα...
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Λογικό είναι! Η πυξίδα σου είναι φτιαγμένη για τη γη. Εδώ όμως βρισκόμαστε πολύ μακριά από αυτήν. Μην απογοητεύεσαι όμως έτσι εύκολα. Δεν αμφιβάλω ότι το κινητό σου μπορεί να κάνει ένα σωρό καταπληκτικά πράγματα, όμως αυτό που έχεις μέσα στο κεφαλάκι σου – πίστεψέ με – είναι ακόμα πιο καταπληκτικό. Εξάλλου, οι άνθρωποι από την αρχαιότητα μπορούσαν να προσανατολίζονται και να κάνουν πολύ μακρινά ταξίδια, δίχως να έχουν κινητό ή πυξίδα!
- ΠΑΙΔΙ 1: Δίκιο έχετε κυρία! Ας σκεφτούμε λοιπόν τι πρέπει να κάνουμε...
- ΠΑΙΔΙ 9: Δε χρειάζεται! Βρήκα τη λύση! Όταν φτάσαμε εδώ ο ήλιος ήταν εκεί *(δείχνει)* και τώρα έχει πάει εκεί κάτω *(δείχνει)*. Αν ακολουθήσουμε την πορεία του θα πάμε σίγουρα προς τη δύση!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Μπράβο ΠΑΙΔΙ 9! Μα καλά, τι σπέρτα είσαστε εσείς! Με έχετε εντυπωσιάσει! Πάμε δυτικά λοιπόν! Εμπρός μαρς!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν με βήμα από τη σκηνή. Τα φώτα χαμηλώνουν. Στην οθόνη προβάλλεται η εικόνα ενός δάσους. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

ΠΑΙΔΙ 5: Να το δάσος! Το βρήκαμε. Πάμε να το περάσουμε.

ΠΑΙΔΙ 7: Χελούου! Είσαι σοβαρός/ή; Σιγά μη μπορούμε μέσα σ' αυτό το τρομαχτικό μέρος. Εμένα δε μ' αρέσει καθόλου η ιδέα. Κι αν κρύβει μέσα του άγρια ζώα; Ή παγίδες; Ή τίποτα ληστές; Κι αν μας πιάσει η νύχτα και χαθούμε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ηρέμησε, ηρέμησε. Θα είμαστε πολύ προσεκτικοί στο υπόσχομαι. Άλλωστε εδώ που φτάσαμε πλέον δεν έχουμε και πολλές επιλογές. Πάντως έχεις δίκιο. Καλύτερα λοιπόν ας διαβάσουμε την επόμενη σελίδα μήπως και μας προειδοποιεί για κάποιον κίνδυνο. Κάντε ησυχία παιδιά να ακούσουμε προσεκτικά όλοι τι θα μας πει το ΠΑΙΔΙ 3 μήπως κάποιος μας σκεφτεί καμιά καλή ιδέα.

Παραμύθι: Το κουβαράκι που ήθελε ν' αγαπάει, Βάνα Μυρωνάκη, εκδόσεις Άγκυρα, σελ. 19 (δεν είναι αριθμημένες)

ΠΑΙΔΙ 3: Η σελίδα μου είναι από «Το κουβαράκι που ήθελε ν' αγαπάει» της Βάνας Μυρωνάκη.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: - Εντάξει, είπε το κουβάρι, στο γυρισμό θα σας τη δώσω.

Οι αγριοπαπαρούνες μαζεύτηκαν στην άκρη κι αμέσως μετά το κουβάρι είδε τη βασιλοπούλα να κάθεται στην άκρη της πηγής, σαν μαρμαρωμένη.

- Έλα, σκαθαράκι μου, είπε το κουβάρι όλο χαρά, φτάσαμε, κύλησε με ως τα πόδια της.

- Μα, είπε λυπημένο το σκαθάρι, δε σου έχει μείνει πολλή κλωστούλα ακόμα, αν σε ξετυλίξω ως εκεί θα τελειώσεις,

- Δεν πειράζει, είπε το κουβάρι, πρέπει να φτάσω ως τα πόδια της. Έλα λοιπόν, καλό μου σκαθάρι.

- Γεια σου, κουβάρι, είπε το σκαθάρι όσο ήταν ακόμα μια σταλίτσα, είσαι καλός φίλος. Και ξετύλιξε ολόκληρη την κλωστούλα του κουβαριού ως τα πόδια της βασιλοπούλας. Μα η βασιλοπούλα δεν κοίταζε κάτω και δεν μπορούσε να δει την κλωστή.

Το σκαθάρι πιάστηκε στη φούστα της κι άρχισε να σκαρφαλώνει. Έφτασε ως τα ροδοκόκκινα μαγουλάκια της, πλησίασε στο αφτί της και της είπε:

- Ακολούθησε αυτή τη μαύρη κλωστή, από το δάσος για να βγεις.

Η βασιλοπούλα κοίταξε κάτω, είδε τη μαύρη κλωστή κι άρχισε να την ακολουθεί. Μόλις βγήκε έξω από το δάσος, τα θυμήθηκε όλα.

ΠΑΙΔΙ 3: Ώχου! Τι σχέση έχει αυτό πάλι με μας. Τι να την κάνουμε τη Βασιλοπούλα; Εμείς εδώ κινδυνεύουμε!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Η Βασιλοπούλα μάλλον μας είναι άχρηστη, αλλά ίσως αν βρίσκαμε τριγύρω καμιά μαύρη κλωστή να μας βοηθούσε να περάσουμε το δάσος με ασφάλεια.

Παιδιά σκορπιστείτε και ψάξτε, αλλά μην απομακρυνθείτε πέρα από εκεί που μπορείτε να με βλέπετε. Εγώ θα μείνω εδώ. Αν κάποιος βρει κάτι φωνάζει και μαζευόμαστε όλοι γύρω του. Σύμφωνοι;

ΠΑΙΔΙΑ: ΣΥΜΦΩΝΟΙ!

Τα ΠΑΙΔΙΑ σκορπίζονται κι αρχίζουν να ψάχνουν. Μετά από λίγο το ΠΑΙΔΙ 4 φωνάζει.

ΠΑΙΔΙ 10: Τη βρήκα! Τη βρήκα! Ελάτε γρήγορα.

Μαζεύονται όλοι τριγύρω του.

ΠΑΙΔΙ 10: Να! Είναι η άκρη από ένα μαύρο μάλλινο νήμα. Σα να πιάστηκε το πουλόβερ κάποιου σε αυτό τον αγκαθωτό θάμνο και μετά άρχισε να ξηλώνεται.

ΠΑΙΔΙ 5: Δεν ξέρεις. Μπορεί να το έκανε και επίτηδες.

ΠΑΙΔΙ 10: Δεν έχει σημασία αυτό τώρα. Σημασία έχει ότι μπορούμε να βρούμε το δρόμο μας.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ας μην καθυστερούμε λοιπόν. Πάμε με γρήγορο βήμα γιατί δε νομίζω πως θα θέλαμε να μας βρει η νύχτα μέσα στο δάσος.

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν από τη σκηνή. Τα φώτα χαμηλώνουν. Στην οθόνη προβάλλεται ένα σκοτεινό τοπίο στο δάσος. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή. Ακούγονται διάφοροι ήχοι της νύχτας (κουκουβάγιες, κούκος)

ΠΑΙΔΙ 7: Κυρία νύχτωσε κι ακόμα δε βγήκαμε από το δάσος. Δε μπορούμε να δούμε ούτε καν που τελειώνει! Καθόλου δε μ' αρέσει αυτό.

Το ΠΑΙΔΙ 4 δείχνει να θέλει να πει κάτι. Τον διακόπτει η ΔΑΣΚΑΛΑ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μην ανησυχείς γλυκιά μου. Όσο έχουμε το νήμα μας δε φοβό...

ΠΑΙΔΙ 10: Ε, κυρία...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Περίμενε ΠΑΙΔΙ 10, δεν είναι ευγενικό να διακόπτεις κάποιον όταν μιλάει.

ΠΑΙΔΙ 10: Μα...

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν έχει μα και ξεμά. Περίμενε να ολοκληρώσω πρώτα. Μα τι έλεγα; Ορίστε, το ξέχασα τώρα.

ΠΑΙΔΙ 6: Για το νήμα λέγατε κυρία.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αν! Ναι. Λοιπόν, έλεγα ότι χάρη σε αυτό μπορούμε να περπατάμε με σιγουριά ακόμα και στο σκοτάδι. Γι' αυτό λοιπόν ΠΑΙΔΙ 10 αντί να με διακόπτεις, φρόντισε καλύτερα να κρατάς το νήμα γερά και με τα δυο σου χέρια.

ΠΑΙΔΙ 10: Μα, γι' αυτό ήθελα να σας πω κι εγώ κυρία.

- ΔΑΣΚΑΛΑ: Γιατί; Τι συμβαίνει;
- ΠΑΙΔΙ 10: Τελείωσε!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Τελείωσε; Και γιατί δεν είπες τίποτα;
- ΠΑΙΔΙ 10: Μα...
- ΠΑΙΔΙ 6: Αχ, πάει! Είμαστε χαμένοι! Όπως σε κείνο το σήριαλ! Να δεις που θα έχει και τέρατα εδώ γύρω!
- ΠΑΙΔΙΑ: ΩΧ! ΟΧΙ ΟΠΩΣ ΣΤΟ ΣΗΡΙΑΛ!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: ΕΕΕΕΕΕ! Ηρεμήστε! Αφενός, εδώ δεν είναι σήριαλ και αφετέρου δε μπορεί οι παραμυθάδες να μην είχαν προβλέψει ότι θα συνέβαινε αυτό. Μήπως έχει κανείς ένα φακό;

Όλα τα ΠΑΙΔΙΑ βγάζουν τα κινητά τους και απλώνουν τα χέρια προς το μέρος της ΔΑΣΚΑΛΑΣ.

- ΔΑΣΚΑΛΑ: *(απλώνει μπροστά τα χέρια, σε κίνηση 'σταματήστε')* Αφήστε, κατάλαβα. Ποιος έχει την επόμενη σελίδα;

Το ΠΑΙΔΙ 4 σηκώνει το χέρι.

- ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι περιμένετε λοιπόν; Φωτίστε τον αμέσως με τα κινητά σας κι ας ελπίσουμε ότι μετά θα μας φωτίσει κι αυτός με τη σελίδα που θα διαβάσει...

Παραμύθι: Το αστέρι της Βηθλεέμ, Γιάννης Πανταγιάς, εκδόσεις Ίτανος, σελ. 7

- ΠΑΙΔΙ 4: Είναι από «Το αστέρι της Βηθλεέμ» του Γιάννη Πανταγιά.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: Μια φορά... κάποτε που ήμουν μικρό παιδάκι, μου άρεσε αν κάθομαι στο μεγάλο κρεβάτι των γονιών μου. Εκεί ξάπλωνα και κάρφωνα τα ορθάνοιχτα από περιέργεια μάτια μου στο γεμάτο αστέρια ουρανό που απλωνόταν έξω από το ανοιχτό παράθυρο. Τα αστέρια πάντα με μάγευαν με καλούσαν σε άλλους κόσμους. Με τη φαντασία μου σύμμαχο ταξίδευα κι έφτιαχνα τους δικούς μου πλανήτες. Θυμόμουν τις αφηγήσεις του πατέρα, τα παραμύθια της γιαγιάς, τον Αυγερινό και την Πούλια στα νανουρίσματα της μαμάς. Πάντα όμως ένα αστέρι ξεχώριζε. Κάθε φορά που έρχονται οι Άγιες τούτες μέρες, σχεδόν πάντα, σέρνουν μαζί τους κι ένα τσουβάλι μνήμες και θύμησες από τις περιπέτειες της παιδικής μου ηλικίας. Οι χρόνοι πέρασαν κι εγώ τους ακολούθησα...

Την ώρα που το ΠΑΙΔΙ 4 διαβάζει ανάβει ένα φωτεινό αστέρι στον ουρανό (μπορεί να είναι στην προβολή ή ένας προβολέας) και φωτίζεται λίγο η σκηνή.

- ΠΑΙΔΙ 5: *(Σηκώνει το κεφάλι και βλέπει το αστέρι)* Παιδιά, κοιτάξτε *(δείχνει)*.

- ΠΑΙΔΙΑ: ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Φύγαμε! Κλείστε τώρα τα κινητά σας για να βλέπουμε καλύτερα το μονοπάτι που μας φωτίζει το αστέρι!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν από τη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλεται σκοτεινός ουρανός με σύννεφα. Η σκηνή σκοτεινιάζει. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

ΠΑΙΔΙ 9: Κυρία κοιτάξτε! Ο ουρανός γέμισε σύννεφα και το αστέρι μας δε φαίνεται πια.

ΠΑΙΔΙ 2: Και είναι τόσο σκοτεινά που δε βλέπουμε που πατάμε.

ΠΑΙΔΙ 3: Ω! Τι θα κάνουμε τώρα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλύτερα να σταματήσουμε εδώ που είμαστε και με το πρώτο φως της αυγής ξεκινάμε πάλι.

Ακούγεται ένας λύκος.

ΠΑΙΔΙ 5: ΑΑΑΑΑ! Κυρία δεν την παλεύω! Φοβάμαι πολύ.

ΠΑΙΔΙ 6: Κι εγώ.

ΠΑΙΔΙ 8: Κι εγώ.

ΠΑΙΔΙ 10: Κι εγώ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν υπάρχει λόγος να φοβάστε. Όσο είμαστε όλοι μαζί μπορούμε να ξεπεράσουμε κάθε δυσκολία. Σκεφτείτε μόνο πόσα έχουμε καταφέρει ως τώρα. Εξάλλου δε νομίζω ότι οι αγαπημένοι μας παραμυθάδες θα έβαζαν σε κίνδυνο ότι πιο πολύτιμο έχουν – εμάς τους αναγνώστες τους!

ΠΑΙΔΙ 2: Δίκιο έχετε κυρία. Εγώ όταν είμαι μαζί σας δε φοβάμαι τίποτα!

Ακούγεται ένα ουρλιαχτό.

ΠΑΙΔΙ 2: *(πηδάει στην αγκαλιά της ΔΑΣΚΑΛΑΣ από φόβο)* Μαμά μου!

Τα υπόλοιπα ΠΑΙΔΙΑ γελάνε.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μαζευτείτε γύρω μου και θα σας πω ένα μυστικό για να νικάτε κάθε φόβο. Υπάρχει ένα τραγούδι που διώχνει μακριά κάθε τι κακό και προστατεύει αυτούς που το τραγουδάνε. Ελάτε να το πούμε μαζί...

ΠΑΙΔΙ 9: Μα πως; Εμείς δεν το ξέρουμε.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(κτυπάει τρεις φορές τα δάχτυλά της)* Τώρα το ξέρετε.. Πάμε!

Πρόταση για τραγούδι: «Ουράνιο τόξο» από την Παιδική χορωδία Σπύρου Λάμπρου.

Κάθε φορά που η βροχή χτυπά
στα τζάμια του παραθυριού μου δυνατά

σκέφτομαι πως σε λίγο θα φανεί
το ουράνιο τόξο κι όλη η πλάση θα χαρεί

Σαν στη ζωή μας κάτι δύσκολο συμβεί
κάποια φουρτούνα δυνατή
ή κάποια άτυχη στιγμή
το ουράνιο τόξο τότε θα εμφανισθεί
θα γίνει νέα η αρχή
νά 'χετε ελπίδα στη ζωή
μετά την καταιγίδα κάτι θα φανεί
το ουράνιο τόξο θε να βγει
νά 'χετε ελπίδα στη ζωή

Κάθε φορά παρακαλώ πολύ
να μείνει ακόμα λίγο ακόμα μια στιγμή
για να χαρώ την τόση ομορφιά
αυτά τα χρώματα τα ουράνια τα γλυκά

Σαν στη ζωή μας κάτι δύσκολο συμβεί
κάποια φουρτούνα δυνατή
ή κάποια άτυχη στιγμή
το ουράνιο τόξο τότε θα εμφανισθεί
θα γίνει νέα η αρχή
νά 'χετε ελπίδα στη ζωή
μετά την καταιγίδα κάτι θα φανεί
το ουράνιο τόξο θε να βγει
νά 'χετε ελπίδα στη ζωή

Καθώς το τραγούδι τελειώνει τα φώτα αρχίζουν να δυναμώνουν. Στην οθόνη προβάλλεται μια εικόνα της αυγής στο δάσος με ένα ουράνιο τόξο. Ακούγεται ένας κόκορας.

ΠΑΙΔΙ 8: Κοιτάξτε! Ξημέρωσε!

ΠΑΙΔΙ 7: Και βγήκε ένα υπέροχο ουράνιο τόξο!

ΠΑΙΔΙ 6: Τζαμάουα!

Τα ΠΑΙΔΙΑ βγάζουν τα κινητά από τις τσέπες τους κι αρχίζουν να βγάζουν φωτογραφίες.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Α! Μην αρχίζετε πάλι! Δεν πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή. Είμαι σίγουρη ότι σήμερα θα φτάσουμε στον πύργο και θα ελευθερώσουμε τους παραμυθάδες.

ΠΑΙΔΙ 9: Ναι κυρία, αλλά πώς; Μπορεί να ξημέρωσε αλλά είμαστε ακόμα χαμένοι στην καρδιά τους δάσους δίχως την παραμικρή ιδέα προς τα πού πρέπει να πάμε.

Τα ΠΑΙΔΙΑ αρχίζουν να μουρμουρίζουν.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Α, πάλι τα ίδια; Δεν σας είπα να μην κάνετε αρνητικές σκέψεις; Σκεφτείτε λοιπόν θετικά και κόψτε τη μουρμούρα. Έχει κανείς να προτείνει κάτι;

ΠΑΙΔΙ 5: *(σηκώνει και κουνά το χέρι)* Κυρία, κυρία!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Πες το!

ΠΑΙΔΙ 5: Να διαβάσω τη σελίδα μου;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Να μια καλή ιδέα. Είμαστε όλο αυτιά...

Παραμύθι: Η αρπαγή της σιωπής, Ιζαμπέλα Λιανέρη, εκδόσεις Λιβάνη, σελ. 1 (δεν είναι αριθμημένες)

ΠΑΙΔΙ 5: Είναι από την «αρπαγή της σιωπής» της Ιζαμπέλα Λιανέρη.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: Μόλις προφέρεις το όνομα μου παύω να υπάρχω!!! Θεωρούμαι πολύτιμη από τους σώφρονες, ασήμαντη από τους αγχωτικούς και άχρηστη από τους επιπόλαιους και τους αλαζόνες. Κατά το παρελθόν είχα απασχολήσει φιλοσόφους ("Κρείττον σιγάν ή λαλείν μάτην"), καλλιτέχνες του κινηματογράφου ("Η σιωπή των αμνών"), πολιτικούς (γνωστή η ρήση σπουδαίου Έλληνα πολιτικού για την τάση των Ελλήνων να ομιλούν συνεχώς, ουδέποτε όμως να σιωπούν...), και καθημερινούς ανθρώπους ("Η σιωπή μου προς απάντησή σου"). Κάποιοι προσπαθούν να με επιβάλουν διαχρονικώς, διά του εξαναγκασμού, όπως οι δάσκαλοι στους μαθητές κατά την ώρα του μαθήματος, οι γονείς στα παιδιά, οι προϊστάμενοι στους υφισταμένους... Μου έχουν αποδώσει κατά καιρούς διάφορους χαρακτηρισμούς, άλλοτε εξομοιώνοντάς με πολύτιμο μέταλλο ("Η σιωπή είναι χρυσός"..) και άλλοτε θεωρώντας με ως ιδιαίτερο ανθρώπινο χάρισμα - ή και ελάττωμα. Θα έχετε καταλάβει ότι είμαι η Σιωπή, που επί αιώνες πασχίζω να βρω το ρόλο μου και το λόγο της ύπαρξής μου. Στο κείμενο που ακολουθεί θα σας δοθεί η ευκαιρία να ανακαλύψετε την ιστορία μου, τις περιπέτειές μου, την πορεία μου και εν τέλει τη δικαίωσή μου!!!

ΠΑΙΔΙ 9: Τι, αυτό ήταν όλο;

ΠΑΙΔΙ 5: Ναι, δεν έχει άλλο.

ΠΑΙΔΙ 8: Και τώρα δηλαδή αυτό υποτίθεται πως θα μα βοηθήσει να βγούμε από δω μέσα;

ΠΑΙΔΙ 2: Πάει! Είμαστε χαμένοι από χέρι. Μάλλον αυτή η σελίδα ήταν για να μας βοηθήσει κάπου παρακάτω.

ΠΑΙΔΙ 3: Ναι, ναι. Να δεις που οι παραμυθάδες έχουν κάνει λάθος.

ΠΑΙΔΙ 7: Ή, ακόμα χειρότερα, μπορεί όλα αυτά να μην είναι παρά κάποια παγίδα του Βασιλιά.

ΠΑΙΔΙΑ: ΠΑΓΙΔΑ; ΠΩ, ΠΩ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΙΔΑ!

Τα ΠΑΙΔΙΑ αρχίζουν να κάνουν φασαρία και να πανικοβάλλονται.

ΔΑΣΚΑΛΑ: ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ! Αντί να τα βάφετε μαύρα, ας δοκιμάσουμε τουλάχιστον πρώτα αυτό που γράφει η σελίδα και μετά βλέπουμε.

ΠΑΙΔΙ 5: Δηλαδή κυρία τι να κάνουμε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα, σιωπή φυσικά. Σταματήστε να μιλάτε και να κάνετε θορύβους και ας αφουγκραστούμε όλοι μαζί τους ήχους του δάσους.

Γίνεται σιωπή για μερικά δευτερόλεπτα.

ΠΑΙΔΙ 9: Μπα, τίποτα δεν ακούω!

Όλα τα υπόλοιπα παιδιά γυρίζουν προς το μέρος του ΠΑΙΔΙΟΥ 9 και βάζουν το δάχτυλο μπροστά στο στόμα.

ΠΑΙΔΙΑ: Σσσστ!

Το ΠΑΙΔΙ 9 μαζεύεται λίγο. Μετά γυρνά προς το κοινό και βάζει το δάχτυλο μπροστά στο στόμα.

ΠΑΙΔΙ 9: Σσσστ!

Ακούγεται ο ήχος από ένα ποτάμι που ολοένα δυναμώνει.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Παιδιά, το ακούτε αυτό;

ΠΑΙΔΙ 9: (προς τη ΔΑΣΚΑΛΑ) Σσσστ!

Η ΔΑΣΚΑΛΑ αγριοκοιτάζει το ΠΑΙΔΙ 9.

ΠΑΙΔΙ 6: Είναι ένα ποτάμι.

ΠΑΙΔΙ 7: Ναι και στο χάρτη μας είχε ένα ποτάμι – με μια γέφυρα. Λέτε να είναι αυτό;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Αν κρίνω από ότι μας έχει συμβεί έως τώρα, εγώ είμαι σίγουρη. Μπορεί κάποιος να καταλάβει από πού έρχεται ο ήχος;

ΠΑΙΔΙ 6: (προχωρά προς την άκρη της σκηνής) Προς τα εδώ δυναμώνει. Ελάτε, ελάτε!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν από τη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλεται ένα ποτάμι με μια γέφυρα. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή. Ακούγεται ο ήχος από το ποτάμι.

ΠΑΙΔΙ 8: Να το ποτάμι!

ΠΑΙΔΙ 5: Και η γέφυρα που δείχνει ο χάρτης μας.

ΠΑΙΔΙ 7: Αναρωτιέμαι τι να είναι αυτή η μουτζούρα που ήταν ζωγραφισμένη πάνω της.

ΠΑΙΔΙ 4: (πολύ χαλαρά, ταυτόχρονα δείχνει) Ίσως αυτό το μαλλιαρό τέρας με τα τεράστια δόντια και τα γαμφά νύχια που μόλις ανέβηκε στη γέφυρα κι έρχεται προς το μέρος μας!

ΠΑΙΔΙ 8: Παναγίτσα μου!

ΠΑΙΔΙΑ: (τρέχουν γύρω-γύρω πανικόβλητα) Βοήθεια! Βοήθεια!

ΔΑΣΚΑΛΑ: ΣΤΑΜΑΤΕΙΣΤΕ! Πάνω απ' όλα ψυχραιμία! Ο πανικός δε βοηθάει!

ΠΑΙΔΙ 3: Μα καλά; Δεν το βλέπετε; Πάμε να φύγουμε γρήγορα! Πάμε πίσω στο σχολείο μας. Αχ! Δεν περίμενα ποτέ ότι θα το έλεγα αυτό, αλλά πολύ θα ήθελα να ήμουν στο θρανίο μου τώρα.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Κουταμάρες. Δεν φτάσαμε ως εδώ για να το βάλουμε στα πόδια στην πρώτη δυσκολία. Πιστεύω ότι υπάρχει λύση. Και είμαι σίγουρη ότι οι καλοί μας παραμυθάδες την έχουν γράψει στα παραμύθια τους. Ποιος έχει την επόμενη σελίδα;

ΠΑΙΔΙ 6: Εγώ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Διάβαζε λοιπόν. Έχουμε ακόμα λίγο χρόνο ώσπου αν φτάσει το τέρας ως εδώ. Φαίνεται να κινείται πολύ αργά και με μεγάλη δυσκολία.

Παραμύθι: Ο Καραγκιόζης, η Κοκκινোসκουφίτσα και ο Κατηραμένος Λύκος, Ειρήνη Κριτσωτάκη, εκδόσεις Α. Α. Λιβάνη, σελ. 51

ΠΑΙΔΙ 6: Είναι από το βιβλίο «Ο Καραγκιόζης, η Κοκκινোসκουφίτσα και ο Κατηραμένος Λύκος» της Ειρήνης Κριτσωτάκη.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: -Πού μένει η γιαγιά σου, κοριτσάκι; τη ρωτάει αυτός δήθεν τυπικά.

- Το σπίτι της γιαγιάς μου είναι κοντά, δίπλα στο ποτάμι. Η Γιαγιά είναι άρρωστη με περιμένει. Θα της πάω μερικά κουλουράκια, μπισκότα και κέικ σοκολάτας, του λέει με συμπάθεια. Θέλεις να σε κεράσω μερικά κουλουράκια;

- Τι καλό κοριτσάκι που είσαι, με συγκινείς! Πρώτη φορά κάποιος με νοιάζεται και με κερνάει κάτι.

Ενώ ο Λύκος τρώει τα κουλουράκια, σκέφτεται: « Αυτό το κοριτσάκι με κοιτάζει σαν αν είμαι φίλος της. Δεν το αντέχω αυτό, μου δυσκολεύει το ρόλο μου, πρέπει να προχωρήσω στο επόμενο στάδιο».

- Τώρα, Κοκκινোসκουφίτσα, σ' αφήνω της λέει, γιατί έχω κάτι δουλειές.

- Γεια σου, Λύκε μου, χάρηκα για τη γνωριμία... να τα ξαναπούμε.

Τα πράγματα αρχίζουν και δυσκολεύουν.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν. Μήπως κάποιος κατάλαβε τι μας λέει το παραμύθι;

ΠΑΙΔΙ 7: Νομίζω ότι δεν πρέπει να κρίνουμε του άλλους από την εμφάνιση ή τη φήμη τους κι επίσης ότι αν προσπαθούμε να βλέπουμε το καλό που κρύβουν μέσα τους, τότε δεν θα μπορέσουν να μας κάνουν κακό.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μπράβο ΠΑΙΔΙ 7! Αυτό ακριβώς πιστεύω κι εγώ!

ΠΑΙΔΙ 9: Επομένως;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Επομένως θα προσπαθήσουμε να το καλοπιιάσουμε.

ΠΑΙΔΙ 9: Μα, το τέρας;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ναι, το τέρας. Και καταρχήν δεν θα πρέπει να το λέμε έτσι.

ΠΑΙΔΙ 9: Αλλά πως;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Κάτι όμορφο, κάτι γλυκό.

ΠΑΙΔΙ 6: Να το λέμε Γλύκα; Έτσι λέω το γατάκι μου.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλό ακούγεται. Λοιπόν ακούσατε όλοι; Γλύκας είναι το όνομά του.

Το ΤΕΡΑΣ μπαίνει στη σκηνή αργά.

ΤΕΡΑΣ: Αααααργκ!

Τα ΠΑΙΔΙΑ κάνουν προς τα πίσω αλλά η ΔΑΣΚΑΛΑ τα σπρώχνει μπρος.

ΤΕΡΑΣ: ΑΑΑΑΑΡΓΚ! (πιο δυνατά)

ΔΑΣΚΑΛΑ: Παιδιά, μην είστε αγενείς. Ας καλωσορίσουμε το φίλο μας που ήρθε να μας δει.

ΠΑΙΔΙΑ: (φοβισμένα) Κα-κα-καλημέρα Γλύκα!

ΤΕΡΑΣ: Αααααργκ; (με απορία)

ΠΑΙΔΙ 6: (βγαίνει μπροστά από τα υπόλοιπα ΠΑΙΔΙΑ και δίνει ένα λουλούδι με χέρι που τρέμει) Α-αυτό εί-είναι για εσάς...

Το ΤΕΡΑΣ ανοίγει το στόμα και τρώει το λουλούδι. Το ΠΑΙΔΙ 6 τρέχει πίσω από τα ΠΑΙΔΙΑ)

ΠΑΙΔΙ 6: Μαμά μου!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Παιδιά, παιδιά μην κάνετε έτσι! Ο Γλύκας ίσως απλά να πεινάει. Και απ' ότι φαίνεται του αρέσουν τα λουλούδια. Γιατί δεν του δίνετε μερικά ακόμα;

Τα ΠΑΙΔΙΑ κόβουν λουλούδια και τα προσφέρουν στο ΤΕΡΑΣ ενώ αυτό τα καταβροχθίζει. Σιγά-σιγά αρχίζει να ημερεύει και τα ΠΑΙΔΙΑ ξεθαρρεύουν μαζί του. Τελικά το ΤΕΡΑΣ αρχίζει να φέρεται σα σκυλάκι. Πέφτει και στο έδαφος και τα ΠΑΙΔΙΑ το χαϊδεύουν.

ΠΑΙΔΙ 6: Τελικά όντως είναι Γλύκας!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ουφ! Πάει κι αυτό! Άντε παιδιά όμως τώρα αρκετά παίξατε με τον Γλύκα. Ώρα να πηγαίνουμε!

ΠΑΙΔΙ 8: Αχ καλέ κυρία! Μπορούμε να τον πάρουμε μαζί μας;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Καλύτερα όχι. Εδώ είναι το σπίτι του. Εξάλλου δεν ξέρουμε τι άλλο μας περιμένει. Άντε χαιρετίστε τον και πάμε να περάσουμε τη γέφυρα.

ΠΑΙΔΙΑ: *(χαιρετούν)* Αντίο Γλύκα! Γειααα!

ΤΕΡΑΣ: *(λυπημένα, χαιρετά)* Αααααργκ....

Καθώς τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν από τη σκηνή το ΤΕΡΑΣ προσπαθεί να τα ακολουθήσει. ΤΟ ΠΑΙΔΙ 5 τον σταματά.

ΠΑΙΔΙ 5: Όχι, όχι Γλύκα! Γύρνα πίσω στο σπιτάκι σου...

Το ΤΕΡΑΣ βγαίνει από την αντίθετη πλευρά της σκηνής,

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλεται η εικόνα ενός κάστρου που περιβάλλεται από μια τάφρο.

ΠΑΙΔΙ 7: Κοιτάξτε! Ο πύργος! Τον βρήκαμε! Τον βρήκαμε!

ΠΑΙΔΙΑ: ΤΟΝ ΒΡΗΚΑΜΕ!

ΠΑΙΔΙ 3: Τον περιβάλει όμως μια τεράστια τάφρος! Κι αν θυμάστε αυτά που μας είχε πει ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ είναι γεμάτη με πεινασμένους κροκόδειλους.

ΠΑΙΔΙ 6: Και δε βλέπω καμιά γέφυρα για να περάσουμε. Σίγουρα αυτός ο βρωμοβασιλιάς θα την έχει σηκώσει.

ΠΑΙΔΙ 5: Μην απελπίζεστε! Νομίζω ότι η σελίδα μου έχει τη λύση στο πρόβλημά μας.

Παραμύθι: Το ταξίδι της θάλασσας, Στέλλα Γιανναδάκη, εκδόσεις Νεραϊδόσκονη, σελ. 24-25

ΠΑΙΔΙ 7: Είναι από «Το ταξίδι της θάλασσας» της Στέλλας Γιανναδάκη.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: «Θάλασσα είσαι έτοιμη;»
«Ναι Ήλιε μου, πανέτοιμη!»

Και ο Ήλιος σημάδεψε τη Θάλασσα με όλες τις ακτίνες του και όλη τη δύναμη που είχε μέσα του. Όσπου η Θάλασσα άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται αέρας από την πολλή ζέστη. Κι ανέβαινε προς τον ουρανό.

ΠΑΙΔΙ 4: Και τώρα που την είδες τη λύση δηλαδή;

ΠΑΙΔΙ 7: Μα, το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να ζεστάνουμε το νερό στην τάφρο ώστε να γίνει ατμός!

ΠΑΙΔΙ 4: Πολύ ωραία. Και πως θα το κάνουμε αυτό παρακαλώ; Μήπως να παρακαλέσουμε τον ήλιο να το ζεστάνει μια στιγμή;

ΠΑΙΔΙ 7: Περίπου! Έχω μια ιδέα! Στο δρόμο μας είδα ένα λιβάδι γεμάτο ηλιοτρόπια.

ΠΑΙΔΙ 4: Ε και;

ΠΑΙΔΙ 7: Μπορεί κάποιος να βρει το μεγαλύτερο και να μου το φέρει;

ΠΑΙΔΙ 3: Να πάω εγώ κυρία;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Εντάξει, αλλά να προσέχεις!

Το ΠΑΙΔΙ 3 βγαίνει τρέχοντας από τη σκηνή και επιστρέφει ένα μεγάλο ηλιοτρόπιο.

ΠΑΙΔΙ 3: (δίνει το ηλιοτρόπιο στο ΠΑΙΔΙ 7) Ορίστε!

ΠΑΙΔΙ 7: Ευχαριστώ! (κρατά το ηλιοτρόπιο προς την τάφρο)

ΠΑΙΔΙ 3: Μα τι ακριβώς κάνεις;

ΠΑΙΔΙ 7: Μα, ζεσταίνω το νερό φυσικά!

ΠΑΙΔΙ 3: Με το ηλιοτρόπιο; (προς το κοινό) Καλά, ο τύπος είναι ότι να 'ναι...

ΠΑΙΔΙ 7: Ναι με το ηλιοτρόπιο. Στο κάτω-κάτω είναι ή δεν είναι ένας μικρός ήλιος;

ΠΑΙΔΙ 3: Μου φαίνεται το 'χεις κάψει!

Αρχίζει να βγαίνει καπνός πάνω στη σκηνή. Η τάφρος αρχίζει να ξεραίνεται.

ΠΑΙΔΙ 7: Στα καλά παραμύθια, όλα γίνονται. Να, για δεξ! Το νερό αρχίζει να εξατμίζεται και γίνεται ένα μεγάλο σύννεφο.

ΠΑΙΔΙ 8: Και μαζί του παίρνει και τους κροκόδειλους!

ΠΑΙΔΙΑ: ΖΗΤΩ!!!!!!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μπράβο ΠΑΙΔΙ 7! Έχεις εξαιρετική φαντασία. Εμπρός παιδιά. Όλοι στην τάφρο.

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν τρέχοντας από τη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλεται η ξεραμένη τάφρος. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

- ΠΑΙΔΙ 9: Τελικά ήταν πιο μεγάλη η τάφος απ' ότι νομίζαμε!
- ΠΑΙΔΙ 6: *(πιάνει το κούτελό του)* Μα τι στο καλό; *(απλώνει την παλάμη)* Κυρία, νομίζω ότι θα βρέξει. Ήδη έχει αρχίζει να ψιχαλίζει!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωχ! Δεν είναι βροχή! Είναι το σύννεφο από το νερό της τάφρου που ανέβηκε ψηλά και ψύχθηκε και τώρα υγροποιείται.
- ΠΑΙΔΙ 4: *(με φόβο)* Και θα πέσει πάνω στα κεφάλια μας! Και οι κροκόδειλοι μαζί!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Τρέξτε! Τρέξτε!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν τρέχοντας από τη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλονται τα τείχη του κάστρου. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

- ΠΑΙΔΙ 2: Στο τσακ τα καταφέραμε! Η τάφος ξαναγέμισε!
- ΠΑΙΔΙ 1: Και οι κροκόδειλοι δείχνουν πολύ εκνευρισμένοι!

Ακούγεται μια σειρήνα.

- ΠΑΙΔΙ 1: Μα, τι είναι πάλι αυτό;
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Σειρήνα συναγερμού! Προφανώς οι φρουροί είδαν τι έγινε με την τάφο και κατάλαβαν ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει. Τώρα πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί αν δεν θέλουμε να καταλήξουμε σε κανένα μπουντρούμι. ΠΑΙΔΙ 8, διάβασε μας τη σελίδα σου να δούμε πως θα μπούμε μέσα χωρίς να μας πάρουν χαμπάρι. Ίσως υπάρχει κάποιο μυστικό πέρασμα ή κάποιο άλλο κόλπο.

Παραμύθι: Ο Σοφούλης, ο Ψαλιδούλης και οι Ολυμπιακοί αγώνες, Ρένα Πετροπούλου, εκδόσεις Εμπειρία Εκδοτική, σελ. 65(τέλος) - 66

- ΠΑΙΔΙ 8: Η σελίδα μου είναι από το βιβλίο «Ο Σοφούλης, ο Ψαλιδούλης και οι Ολυμπιακοί αγώνες» της Ρένας Πετροπούλου.
- ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: Στους αγώνες έπαιρναν μέρος μόνο άντρες και η παρακολούθησή τους γινόταν αυστηρά μόνο από άντρες. Για το λόγο αυτό, η κυρία Εμμανουέλλα με την Κατερίνα και την Κικίτσα δεν επιτρεπόταν να παρακολουθήσουν τίποτα και έπρεπε κανονικά να παραμείνουν στο σπίτι, όπως έκαναν ανεξαιρέτως όλες οι γυναίκες, εκτός από την ιέρεια της θεάς Δήμητρας. Όμως ο Σοφούλης ο Ψαλιδούλης δεν τις άφησε έτσι. Έδωσε και στις τρεις από μια κόκκινη σφυρίχτρα. Μόλις σφύριζαν δύο φορές μ' αυτή τη σφυρίχτρα, γίνονταν αόρατες. Και για να ξαναγίνουν ορατές, απλά σφύριζαν μία φορά. Ο Σοφούλης ο Ψαλιδούλης τους τις πέρασε μ' ένα κορδόνι στο λαιμό, για να μην τις χάσουν και μετά εξαφανίστηκε...
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωραία! Για να μπούμε στον πύργο θα πρέπει να γίνουμε αόρατοι!
- ΠΑΙΔΙ 8: Ναι, αλλά πως;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Με τις κόκκινες σφυρίχτρες, όπως γράφει και στο βιβλίο!

ΠΑΙΔΙ 8: Ποιες κόκκινες σφυρίχτρες; Δεν έχουμε τίποτα τέτοιο εμείς!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Κι όμως! Για κοιτάξτε τι κρέμεται στο λαιμό σας...

Τα ΠΑΙΔΙΑ ανακαλύπτουν ότι το κάθε ένα από αυτά έχει κρεμασμένο με ένα κορδόνι στο λαιμό από μια κόκκινη σφυρίχτρα .

ΠΑΙΔΙ 4: Καλα, κυρία είστε ανπαίκτημπλ! Πως έγινε αυτό;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Νομίζω ότι μερικές φορές δεν έχει νόημα ν' αναζητά κανείς το πώς και το γιατί, παρά απλά να απολαμβάνει το αναπάντεχο δώρο. Για σφυρίξτε όλοι από δυο φορές να δούμε τι θα γίνει.

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ σφυρίζουν από δυο φορές.

ΠΑΙΔΙ 3: Εγώ πάντως σας βλέπω μια χαρά!

ΠΑΙΔΙ 2: Κι εγώ!

ΠΑΙΔΙ 1: Κι εγώ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ίσως εμείς να μπορούμε να βλέπουμε ο ένας το άλλον και απλά να είμαστε αόρατοι για όποιον δεν έχει σφυρίχτρα.

ΠΑΙΔΙ 4: Καλά και πως θα είμαστε σίγουροι γι' αυτό χωρίς να κινδυνεύσουμε να πέσουμε στα χέρια των φρουρών;

ΠΑΙΔΙ 8: Δε νομίζω ότι θα χρειαστεί κάτι τέτοιο.

ΠΑΙΔΙ 4: Και γιατί παρακαλώ;

ΠΑΙΔΙ 8: Για ρίξε μια ματιά μέσα στο νερό της τάφρου. Τι βλέπεις;

ΠΑΙΔΙ 4: Τίποτα...

ΠΑΙΔΙ 8: Ακριβώς! Δεν καθρεπτιζόμαστε στην επιφάνεια του νερού. Άρα είμαστε αόρατοι!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μπράβο ΠΑΙΔΙ 8! Η παρατηρητικότητά σου μας βοήθησε πολύ. Νομίζω ότι τώρα μπορούμε να περάσουμε σαν κύριοι – και σαν κυρίες – από την κεντρική πύλη. Απ' ότι βλέπω είναι ορθάνοιχτη! Προφανώς δεν θα περίμεναν ποτέ ότι κάποιος θα προσπαθούσε να περάσει από εκεί δίχως να γίνει αντιληπτός.

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν από τη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλεται η ανοιχτή πύλη του κάστρου. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

Την πύλη τη φρουρούν οι δύο γνώριμοί μας ΦΡΟΥΡΟΙ.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Αφού θου λέω τουθ είδα τουθ κροκόδειλουθ να πετάνε θτον αέρα θα πουλιά.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (τον στραβοκοιτάζει - αγριωπά) Βρε ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (κάνει μια κίνηση επιβεβαίωσης με τα χέρια και το κεφάλι) Θιγουρότατα.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Μπούρδες και κοτόπουλα! Εγώ αυτό που ξέρω ότι με τις ανοησίες σου μας ξέφυγε ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ, και ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ μας έχει πήξει στη σκοπιά και στο καψόνι. Πρέπει οπωσδήποτε να κάνουμε κάτι να του αποδείξουμε την αξία μας, αλλιώς μας βλέπω να μένουνε εδώ στην πύλη μέχρι να γεράσουμε.

Η δασκάλα βάζει το δάχτυλο μπροστά από τα χείλη και κάνει νόημα στα ΠΑΙΔΙΑ να κάνουν ησυχία. Περιπατούν όλοι στις μύτες των ποδιών τους και περνάνε ανάμεσα στους ΦΡΟΥΡΟΥΣ. Κάποιο παιδί πατάει ένα ξυλαράκι και ακούγεται ένας θόρυβος.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Θα.. θα να άκουθα κάτι! Να από εκεί!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Η ιδέα σου είναι, δε βλέπω τίποτα. Έχε το νου σου εσύ. Εγώ θα ρίξω έναν υπνάκο. (ξαπλώνει στο έδαφος)

Ένα από τα παιδιά σπρώχνει το κράνος του ΦΡΟΥΡΟΥ 1 και το ρίχνει κάτω.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (τρομάζει) Ααααα!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Τι είναι πάλι;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (τρέμει) Φα-φαντάσματα! Μου έριξαν κάτω το κράνος!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Μάλλον η βλακεία σου είναι που σε βάρεσε στο κεφάλι!

Τα ΠΑΙΔΙΑ γελάνε βάζοντας το χέρι στο στόμα για να μην ακουστούν.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Μα, αφού σου λέω...

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Ρε παράτα με ήσυχο επιτέλους! Άντε γιατί απόψε έχουμε και βραδινό νούμερο! Νούμερο, έ νούμερο!

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ 1 σκύβει να πιάσει το κράνος του ενώ ο ΦΡΟΥΡΟΣ 2 αποκοιμιέται. Τα ΠΑΙΔΙΑ έχουν περάσει όλα εκτός από το ΠΑΙΔΙ 8 που τους κάνει νόημα να περιμένουν. Φωνάζει το ΠΑΙΔΙ 7 κοντά του. Το ΠΑΙΔΙ 7 πιάνει το κράνος πριν τον ΦΡΟΥΡΟ 1 και αρχίζει να το σπρώχνει. Ο ΦΡΟΥΡΟΣ 1 προσπαθεί το το κυνηγά.

ΠΑΙΔΙ 8: (με βαριά φωνή μιμούμενο τον ΦΡΟΥΡΟ 2 ενώ ο ΦΡΟΥΡΟΣ 1 είναι σκυμμένος κυνηγώντας το κράνος του) Εγώ πάω να ρίξω μια ματιά στους κρατούμενους. Μπας και θυμάσαι τη διαδρομή;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (ακόμα σκυμμένος) Αμέ! Περνάθ μέσθα από την αυλή. Θτο δυντριβάνι με το άγαλμα του Βαθιλιά πάνω θτο μαγικό χαλί κόβειθ δεκθιά. Μετά όλο ευθεία μέχρι να βρειθ τον ανδριάντα του Βαθιλιά που θκοτώνει τον καταραμένο

δράκο. Θτίβειθ αριθτερά και προχωράθ μέχρι να δειθ τον πύργο με την τοιχογραφία του Βαθιλιά που κόβει τον κορμό τηθ γιγάντιαθ φαθολιάθ.

ΠΑΙΔΙ 8: (με βαριά φωνή) ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (κάνει μια κίνηση επιβεβαίωσης με τα χέρια και το κεφάλι) Θιγουρότατα. Α! Και μην κθεχάθειθ να πάρειθ το κλειδί που είναι κρυμμένο κάτω από το χαλάκι τηθ ειθόδου για να ανοίθειθ την πόρτα του πύργου.

Το ΠΑΙΔΙ 8 κάνει νόημα στα υπόλοιπα και στη ΔΑΣΚΑΛΑ και όλοι μαζί τρέχουν εκτός σκηνής. Ο ΦΡΟΥΡΟΣ 1 πιάνει επιτέλους το κράνος του και το φορά. Μετά γυρνά και απορημένος βλέπει τον ΦΡΟΥΡΟ 2 να ροχαλίζει του καλού καιρού ξαπλωμένος στο χώμα.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (ξύνει το κεφάλι του) Μα...

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (ανοίγει τα μάτια) Τι στέκεσαι από πάνω μου σαν το Χάρο;

Χτυπάει το ρολόι του κάστρου.

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (σηκώνεται και τινάζει τα ρούχα του) Επιτέλους ώρα για αλλαγή φρουράς! Πάμε στην κουζίνα γιατί πεθαίνω της πείνας.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Μα...

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (Σπρώχνει τον ΦΡΟΥΡΟ 1). Τι μα και ξεμά! Άντε, προχώρα ανόητε, πεινάω σου λέω!

Οι ΦΡΟΥΡΟΙ βγαίνουν από τη σκηνή. Στην οθόνη προβάλλεται μια σκάλα που πάει στον ουρανό. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

ΠΑΙΔΙ 8: Τελικά ήταν παιχνιδάκι να μπούμε στον πύργο. Άδικα φοβόμασταν τόσο.

ΠΑΙΔΙ 10: Άντε να βρούμε και τους παραμυθάδες να γυρίσουμε στα σπίτια μας.

ΠΑΙΔΙ 9: Αλήθεια, πόσος χρόνος λέτε να έχει περάσει στον πραγματικό κόσμο όσο είμαστε εμείς εδώ;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ποιος ξέρει; Ας ελπίσουμε πάντως όχι αρκετός ώστε οι γονείς σας να έχουν αρχίσει ν' ανησυχούν ή να σας ψάχνουν.

ΠΑΙΔΙ 4: (πολύ χαλαρά, ταυτόχρονα δείχνει) Το μόνο λοιπόν που μας μένει είναι ν' ανεβούμε αυτή τη σκάλα που πάει ως τον ουρανό και τελειώσαμε.

Το ΠΑΙΔΙ 4 κάνει να πατήσει το πρώτο σκαλοπάτι. Ακούγεται ένας ήχος από κάτι που πέφτει στο κενό. Το ΠΑΙΔΙ 1 πιάνει το ΠΑΙΔΙ 4 από το μανίκι.

ΠΑΙΔΙ 4: Ααααα! Το σκαλοπάτι έπεσε στο κενό. Στο τσακ τη γλύτωση!

ΠΑΙΔΙ 3: Α, αυτή η σκάλα δε λέει καθόλου! Μάλλον είναι παγίδα. Τι κάνουμε τώρα κυρία;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ας διαβάσουμε την επόμενη σελίδα και βλέπουμε.

ΠΑΙΔΙ 9: Εγώ την έχω.

Παραμύθι: Η Γαλανή και ο κλαούρης δράκος, Θεοδοσία Αργυράκη, εκδόσεις Ίτανος, σελ. 9

ΠΑΙΔΙ 9: Είναι από το παραμύθι «Η Γαλανή και ο κλαούρης δράκος» της Θεοδοσίας Αργυράκη.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: Η Γαλανή πολύ ταχτικά καμάρωνε τα πουλιά που μπορούσαν να πετάνε. Αχ πόσο θα ήθελε κι εκείνη να έχει φτερά! Αυτό βέβαια δεν μπορούσε να γίνει κι έτσι παρέμενε ένα όνειρο, κάτι που θα ζούσε μόνο στη φαντασία της. Καμιά φορά όμως ξέρετε, τα όνειρα πραγματοποιούνται. Μια ηλιόλουστη μέρα λοιπόν, η Γαλανή έκανε τη βόλτα της στο δάσος και μάζευε αγριολούλουδα σιγοτραγουδώντας. Όπως είχε σκύψει πάνω από μια παπαρούνα κι ετοιμαζόταν να την κόψει, είδε κάτι που έλαμπε, αναρωτήθηκε τι να είναι και κοίταξε καλύτερα ανοίγοντας με τα χέρια της την πυκνή βλάστηση. Ναι, ένα δαχτυλίδι λεπτό και απέριττο, μα πολύ όμορφο, ήταν πεσμένο ανάμεσα στα λουλούδια. Το πήρε στα χέρια της, το περιεργάστηκε για λίγο και το πέρασε στο λεπτό της δαχτυλάκι. Τόσο πολύ είχε αποσπάσει την προσοχή της η ομορφιά του, που δεν είδε κάπου εκεί κοντά δυο κίτρινα λοξά μάτια που την κοιτούσαν μοχθηρά. Με το που φόρεσε το δαχτυλίδι η Γαλανή, άρχισε να νιώθει ανάλαφρη και αέρινη. «Α... τι ωραία! Έτσι πρέπει να αισθάνονται τα πούπουλα!» είπε φωναχτά. Άπλωσε τα χέρια της, έκανε μια στροφή γύρω από τον εαυτό της και ξαφνικά βρέθηκε στον ουρανό!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μάλιστα. Άρα μάλλον χρειαζόμαστε κάποιο δαχτυλίδι.

ΠΑΙΔΙ 8: Ναι, για να πετάξουμε!

ΠΑΙΔΙ 3: Α, όλα κι όλα. Εγώ δεν πετάω! Έχω υψοφοβία.

ΠΑΙΔΙ 2: Μωρέ ας βρούμε πρώτα το δαχτυλίδι και μετά το συζητάμε. Εδώ γύρω πάντως χλωμό το βλέπω να βρούμε κάτι. Μόνο σκόνη και αράχνες έχει.

ΠΑΙΔΙ 4: Μα κυρία, εσείς φοράτε ήδη ένα δαχτυλίδι!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Δίκιο έχεις. Τι να κάνω όμως για να λειτουργήσει;

ΠΑΙΔΙ 7: Μήπως αν το τρίβατε; Σαν το λυχνάρι του Αλαντίν;

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(τρίβει το δαχτυλίδι)* Μπα, δε γίνεται κάτι.

ΠΑΙΔΙ 5: Αν το βγάzaτε και το ξαναβάzaτε; Τουλάχιστον με τους υπολογιστές αυτό το κόλπο συνήθως πιάνει.

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(βγάζει και ξαναφορά το δαχτυλίδι)* Καλή ιδέα, αλλά τίποτα.

ΠΑΙΔΙ 6: Δεν το πιστεύω! Περάσαμε τόσα εμπόδια, μόνο και μόνο για να κολλήσουμε εδώ, λίγο πριν πετύχουμε το στόχο μας. Αυτό είναι άδικο.

ΠΑΙΔΙΑ: ΑΔΙΚΟ, ΠΟΛΥ ΑΔΙΚΟ! *(κατσουφιάζουν)*

- ΠΑΙΔΙ 6: Και διαβάσαμε και τη σελίδα. Δεν υπάρχει πλέον άλλη ελπίδα.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Όχι, όχι. Μην το βάζετε κάτω έτσι εύκολα. Πάντα υπάρχει ελπίδα. Ίσως απλώς πρέπει να ξεκουραστούμε λίγο για να μπορέσουμε να σκεφτούμε καθαρά.
- ΠΑΙΔΙ 8: Και να πιούμε και κάτι. Με όλον αυτό τον ποδαρόδρομο έχει στεγνώσει το στόμα μου.
- ΠΑΙΔΙ 1: *(βγάζει από την τσέπη του το αναψυκτικό)* Δεν έχουμε τίποτα άλλο εκτός από αυτό το κουτάκι που βρήκα στη σακούλα του Μάγειρα. Λες να έχει λήξει;
- ΠΑΙΔΙ 8: Δε με νοιάζει. Με τη δίψα που έχω θα έπινα τα πάντα. Για άνοιξέ το.

Το ΠΑΙΔΙ 1 ανοίγει το αναψυκτικό. Ακούγεται ο ήχος από τσίγκινο κουτάκι που ανοίγει και μετά αέρας που φυσάει.

- ΠΑΙΔΙ 1: Πολύ περίεργο. Ήταν σφραγισμένο, αλλά δεν είχε τίποτα μέσα.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Τίποτα; Χμ, ΠΑΙΔΙ 1, τι είδους άνοιγμα είχε το κουτάκι;
- ΠΑΙΔΙ 1: Δεν ξέρω πως το λένε κυρία. Είναι σαν αυτό το... το δαχτυλίδι, που έχουν συνήθως τα αναψυκτικά. Γιατί ρωτάτε όμως;
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι ψάχνουμε τόση ώρα παιδιά;
- ΠΑΙΔΙΑ: *(εκτός του ΠΑΙΔΙΟΥ 1)* ΕΝΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ!
- ΠΑΙΔΙ 1: Πω, πω! Δεν πήγε καθόλου εκεί το μυαλό μου.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Δεν πειράζει. Εξάλλου δεν είμαστε και σίγουροι. Από την άλλη δεν έχουμε και τίποτα να χάσουμε αν δοκιμάσουμε. Για δώστο μου σε παρακαλώ.
- ΠΑΙΔΙ 1: *(δίνει το κουτάκι)* Ορίστε.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ αποσπά το δαχτυλίδι από το κουτάκι και το φορά στο μικρό της δάχτυλο. Ο ήχος του αέρα δυναμώνει.

- ΔΑΣΚΑΛΑ: Χα! Χα! Αισθάνομαι πολύ περίεργα. Σα να με γαργαλά κάτι στην πλάτη.
- Στην πλάτη της ΔΑΣΚΑΛΑΣ ανοίγει ένα ζευγάρι φτερά. Μπορεί να είναι φτιαγμένα από χαρτόνι ή σύρμα, πανί και πούπουλα. Τα φτερά μπορεί να είναι διπλωμένα στην πλάτη ενός γιλέκου ή διπλής μπλούζας ή η ΔΑΣΚΑΛΑ να πλησιάζει με την πλάτη την άκρη της σκηνής ή το σκηνικό αν υπάρχει πρόσβαση και κάποιος να της τα φορέσει (π.χ. σαν «σαμάρι») ή κολλήσει (π.χ., με βέλκρο).*

- ΠΑΙΔΙ 2: Κυρία πετάτε!
- ΠΑΙΔΙΑ: Ωωωωω!
- ΔΑΣΚΑΛΑ: *(ανεβοκατεβάζει τα χέρια σαν πουλί)* Τι υπέροχο συναίσθημα! Τι απίστευτη αίσθηση ελευθερίας. Εμπρός λοιπόν ολοταχώς για το κελί στην κορφή του πύργου! *(παίρνει την κλασική πόζα του Σούπερμαν)*

ΠΑΙΔΙ 3: Μα κυρία, εμείς πως θα έρθουμε;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μα, θα σας πετάξω εγώ! Χα! Χα! Ας κρατήσει ο καθένας το χέρι του άλλου και ο τελευταίος το δικό μου.

Τα ΠΑΙΔΙΑ πιάνονται χέρι με χέρι και ένα πιάνει τη ΔΑΣΚΑΛΑ.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Φύγαμε!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ βγαίνουν «πετώντας» από τη σκηνή. Στην οδόνη προβάλλεται η πόρτα του κελιού των ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ. Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ μπαίνουν στη σκηνή.

ΠΑΙΔΙ 1: Καλά, ε! Τα σπάμε! Αυτή πρέπει να είναι η πόρτα του κελιού που είναι κλεισμένοι οι παραμυθάδες!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ουφ! Ευτυχώς γιατί τα φτερά μου είχαν αρχίσει να μαδάνε (τεντώνεται ή τινάζεται και τα φτερά πέφτουν).

ΠΑΙΔΙ 5: Ω, κυρία. Τα φτερά σας έπεσαν.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι κρίμα. Πάνω που είχα αρχίσει να τα συνηθίζω. Δεν πειράζει όμως, δεν τα χρειαζόμαστε πια.

ΠΑΙΔΙ 2: Άντε λοιπόν τι περιμένουμε; Ας ανοίξει κάποιος την πόρτα.

ΠΑΙΔΙ 3: Ναι, αλλά πώς; Δεν έχει κάποιο χερούλι, σύρτη ή έστω κλειδαριά!

ΠΑΙΔΙ 4: Και τώρα;

ΔΑΣΚΑΛΑ: Μας έχει μείνει μια σελίδα ακόμα που δεν έχουμε διαβάσει ακόμα! ΠΑΙΔΙ 10 είμαστε όλο αυτιά!

Παραμύθι: Ο Δίας, το σόι του και η τρελοπαρέα 2, Μαρία Αντωνίου, εκδόσεις Κέδρος, σελ. 143

ΠΑΙΔΙ 10: Είναι από το παραμύθι «Ο Δίας, το σόι του και η τρελοπαρέα 2» της Μαρίας Αντωνίου. Είναι στο σημείο όπου ο Ήφαιστος μιλάει για το χρυσό θρόνο που έφτιαξε και παγίδεψε μέσα του με αόρατα δεσμά την Ήρα.

ΣΥΓΓ. ή ΠΑΙΔΙ: Όμως, αρνιόταν να ζητήσει συγνώμη που με κατακρήμνισε από τον Όλυμπο, και που από τότε έμεινα για πάντα κουτσός. Τους έδειξε λυπημένος το στραπατσαρισμένο του πόδι.

- Εγώ, χωρίς τη συγνώμη της, δεν ήθελα να ανέβω στον Όλυμπο και να την ελευθερώσω. Όμως ο πατέρας Δίας με ξεγέλασε. Έστειλε το Διόνυσο να με βρει και να με μεθύσει κι έτσι μ' έφερε εδώ στο μπαλκόνι του Δία να συζητήσω με τη μητέρα.

- Τελικά, σου ζήτησε συγνώμη; Ρώτησαν ο Παύλος και ο Στέφανος.

- Δεν ήθελε με τίποτα να το κάνει, αλλά, ακόμα και μεθυσμένος, εγώ αρνιόμουν να ξεπλέξω τα δεσμά χωρίς συγνώμη. Είναι κάποιες λέξεις που στο στόμα των καλοπροαίρετων γίνονται μαγικά κλειδιά για να ανοίξεις και

να περάσεις τις πιο δύσκολες πόρτες. Λέξεις όπως «ευχαριστώ» και «συγγνώμη». Δε συμφωνείτε;, ρώτησε τα παιδιά με σοβαρό ύφος ο Ήφαιστος.
 - Και «παρακαλώ» αναφώνησε το Μυρτούλι.
 - Μα, ναι, το «παρακαλώ», είναι η μαγικότερη από όλες! Απάντησε εκείνος.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ε, αυτή τη φορά νομίζω ότι δε χρειάζεται ούτε καν να το σκεφτούμε. Το μήνυμα του παραμυθιού ήταν ξεκάθαρο. Πιστεύω ότι όλοι καταλάβατε τι πρέπει να κάνουμε έτσι δεν είναι;

ΠΑΙΔΙΑ: ΝΑΙΙΙΙ!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Ας πούμε λοιπόν όλοι μαζί τη μαγική λέξη, για να βεβαιωθούμε ότι θα πιάσει. Με το ένα, με το δύο, με το τρία..

ΠΑΙΔΙΑ + ΔΑΣΚΑΛΑ: ΠΑΡΑΚΑΛΩ!

Δε γίνεται τίποτα.

ΠΑΙΔΙ 10: Πω! Πω! Φάγαμε άκυρο! Δεν έγινε τίποτα!

ΠΑΙΔΙ 6: Μάλλον κάτι κάναμε λάθος.

ΠΑΙΔΙ 3: Μπορεί και να την τρομάξαμε!

ΠΑΙΔΙ 2: Νομίζω ότι ξέρω τι φταίει. Είπαμε τη μαγική λέξη αλλά την είπαμε σκέτη.

ΠΑΙΔΙ 4: Τι σκέτη; Έπρεπε να βάλουμε και σάλτσα δηλαδή;

ΠΑΙΔΙ 10: Όχι μωρέ. Απλά στα παραμύθια, όταν λες μια μαγική λέξη πρέπει να πεις και το μαγικό που θέλεις να κάνει.

ΠΑΙΔΙ 5: Δηλαδή;

ΠΑΙΔΙ 2: Ας πούμε να πεις «Πόρτα άνοιξε σε παρακαλώ πολύ!»

Ακούγεται ένα δυνατό τρίξιμο. Τα ΠΑΙΔΙΑ κοιτούν απορημένα.

ΠΑΙΔΙ 7: Δεν το πιστεύω! Η πόρτα άνοιξε!

ΠΑΙΔΙΑ: ΖΗΤΩ!!!!

ΔΑΣΚΑΛΑ: Τι περιμένετε; Πάμε να συναντήσουμε τους παραμυθάδες!

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ προχωρούν προς την άκρη της σκηνής.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Σταθείτε μια στιγμή παιδιά! Είμαστε ακόμα αόρατοι. Σφυρίξτε όλοι από μια φορά. Δε θέλουμε να τρομάξουμε τους παραμυθάδες!

Τα ΠΑΙΔΙΑ σφυρίζουν με τις σφυρίχτρες τους καθώς βγαίνουν από τη σκηνή.

Αυλαία!

ΠΡΑΞΗ Γ

Το εσωτερικό του κελιού των ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ. Προς την άκρη της σκηνής είναι η πόρτα. Στην οθόνη προβάλλεται το εσωτερικό του κελιού ενός πύργου. Είναι αρκετά σκοτεινό. Στο βάθος της σκηνής είναι στερεωμένο ένα κομμάτι λευκό χαρτόνι.

ΣΥΓΓ. 9: Αχ! Έχει αρχίσει να μου λείπει ο ήλιος εδώ μέσα.

ΣΥΓΓ. 10: Καλά, και γι' αυτό στεναχωριέσαι;

Ο ΣΥΓΓ. 10 βγάζει ένα μαρκαδόρο και ζωγραφίζει ένα μεγάλο ήλιο στο χαρτόνι. Η σκηνή φωτίζεται.

ΣΥΓΓ. 9: Ωωωω! Σ' ευχαριστώ!

ΣΥΓΓ. 8: (δείχνει ότι θέλει τον μαρκαδόρο) Μου επιτρέπετε;

ΣΥΓΓ. 10: Μα φυσικά. Ορίστε.

ΣΥΓΓ. 8: Ευχαριστώ.

Ο ΣΥΓΓ. 10 ζωγραφίζει μια θάλασσα. Ακούγεται ο ήχος του κύματος στην ακρογιαλιά.

ΣΥΓΓ. 4: Καλόοοο!

ΣΥΓΓ. 6: Μισό...

Ο ΣΥΓΓ. 6 παίρνει τον μαρκαδόρο και ζωγραφίζει ένα δέντρο με τζιτζίκια. Προστίθεται ο ήχος από τα τζιτζίκια. Πετάει το μαρκαδόρο στον αέρα και τον πιάνει ο ΣΥΓΓ. 5.

ΣΥΓΓ. 5: Και φυσικά...

Ο ΣΥΓΓ. 5 ζωγραφίζει νότες. Αρχίζει να παίζει σε χαμηλή ένταση το τραγούδι «Μοναχο (28° à l'ombre)» του Jean Francois Maurice.

Όλοι οι ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ βγάζουν και φοράνε γυαλιά ηλίου και απλώνουν στο πάτωμα πετσέτες και ψάθες και αράζουν. Μετά από λίγο η μουσική σβήνει έως ότου μόλις να ακούγεται.

ΣΥΓΓ. 4: Τελικά με λίγη φαντασία ακόμα και το πιο σκοτεινό κελί μπορεί να γίνει ένας μικρός παράδεισος.

ΣΥΓΓ. 3: Δίκιο έχεις. Παρόλα αυτά όμως έχω αρχίσει να βαριέμαι λίγο. Θέλετε να παίξουμε ένα παιχνίδι για να περάσει ευχάριστα η ώρα μας;

ΣΥΓΓ. 5: Παιχνίδι; Τι παιχνίδι;

ΣΥΓΓ. 3: Α, είναι πολύ απλό. Ξεκινάω στο μυαλό μου να λέω το αλφάβητο. Όποτε θέλετε μου λέτε στοπ. Μετά, πρέπει κάθε ένας από εμάς να πει μια λέξη που να αρχίζει από αυτό το γράμμα.

ΣΥΓΓ. 2: Καλά, και τι το ενδιαφέρον έχει αυτό;

ΣΥΓΓ. 3: Μα, αφού πει τη λέξη, θα πρέπει χρησιμοποιώντας τη φαντασία του να μας εξηγήσει σε τι διαφέρει από όλες τις άλλες ίδιες λέξεις.

ΣΥΓΓ. 1: Ωραίο ακούγεται. Ας δοκιμάσουμε.

ΣΥΓΓ. 3: Ξεκινάω λοιπόν! Μην ξεχάσετε να μου πείτε στοπ.

Ο ΣΥΓΓ. 3 αρχίζει να λέει από μέσα του το αλφάβητο.

ΣΥΓΓ. 6: ΣΤΟΠ!

ΣΥΓΓ. 3: Πι, το γράμμα είναι το Πι. ΣΥΓΓ. 6, μια και με σταμάτησες ξεκινάμε από εσένα.

ΣΥΓΓ. 6: *(ξύνει το κεφάλι και σκέφτεται)* Πι, πι, ... Πορτοφόλι!

ΣΥΓΓ. 10: Και τι το ιδιαίτερο έχει δηλαδή αυτό το πορτοφόλι;

ΣΥΓΓ. 6: Καταρχήν δεν αδειάζει ποτέ. Και όχι μόνο αυτό, αλλά όταν ταξιδεύεις, ανάλογα με τη χώρα που βρίσκεσαι, βγάζει το σωστό νόμισμα. Επίσης, έχει μια μικρή τσεπούλα που είναι πάντα γεμάτη με νέες φωτογραφίες από τα αγαπημένα σου πρόσωπα, ενώ αν τύχει και ποτέ στο κλέψουν ξαναγυρνάει αυτόματα στην τσέπη σου! *(Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)*

ΣΥΓΓΣ: *(χειροκροτούν)* Πολύ καλό! Μπράβο!

ΣΥΓΓ. 3: Ας περάσουμε τώρα δίπλα, στον ΣΥΓΓ. 9.

ΣΥΓΓ. 9: Ποδήλατο.

ΣΥΓΓ. 8: Τι ποδήλατο;

ΣΥΓΓ. 9: Ποδήλατο που αντί για ρόδες έχει ανεμόμυλους κι όταν κάνεις πετάλι πετάς! Και αντί για κουδούνι έχει ένα αληθινό αηδόνι, που όταν του χαϊδεύεις το κεφάλι τραγουδάει μια μελωδία τόσο γλυκιά που μπορείς να την αρπάξεις από τον αέρα και να τη φας σαν ζαχαρωτό ή ακόμα και να τη χρησιμοποιήσεις για να γλυκάνεις τον καφέ ή το τσάι σου! *(Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)*

ΣΥΓΓΣ: *(χειροκροτούν)* Έκτακτο! Έκτακτο!

ΣΥΓΓ. 3: Εσύ ΣΥΓΓ. 7 τι έχεις να πεις για όλα αυτά;

ΣΥΓΓ. 7: Μια λέξη μόνο: παγώνι!

ΣΥΓΓ. 4: Για λέγε, για λέγε...

ΣΥΓΓ. 7: Ένα παγώνι που όταν ανοίγει η ουρά του έχει όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Και κάθε του φτερό έχει πάνω ένα μάτι – μάτι πραγματικό, που αν κοιτάξεις μέσα του μπορείς να δεις όποιο μέρος του κόσμου σκεφτείς, ακόμα και μέρη που υπάρχουν μόνο μέσα στα παραμύθια. Κι αν τύχει εκείνη τη

στιγμή να κρώξει το παγώνι, τότε αυτόματα μεταφέρεσαι στο μέρος αυτό για 37 λεπτά και 23 δευτερόλεπτα ακριβώς. (Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)

ΣΥΓΓΣ: (χειροκροτούν) Εύγε! Εύγε!

ΣΥΓΓ. 8: (πετάγεται ενθουσιασμένος και φωνάζει) Πανοπλία! Πανοπλία!

ΣΥΓΓ. 3: Α, βλέπω έχουμε έναν εθελοντή. Για να δούμε τι σκέφτηκες..

ΣΥΓΓ. 8: (με στόμφο) Πανοπλία φτιαγμένη από χαμόγελα μωρών, ηλιαχτίδες και ζεστά ψωμάκια! Σε προστατεύει από τις μαύρες σκέψεις, τη μελαγχολία της Κυριακής και τα απροειδοποίητα διαγωνίσματα. Είναι επιπλέον εντελώς αδιαπέραστη από τις σοβαρές κουβέντες, τις νουθεσίες και τα κατσαδιάσματα των μεγάλων! (Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)

ΣΥΓΓΣ: (χειροκροτούν) Υπέροχο! Μπράβο!

ΣΥΓΓ. 2: Νομίζω ότι τόση ώρα ο ΣΥΓΓ. 1 προσπαθεί να μας κρυφτεί. Γιατί άραγε; Μήπως γιατί δεν μπορεί να σκεφτεί καμιά λέξη;

ΣΥΓΓ. 1: Μα τι λέτε; Φυσικά και μπορώ...

ΣΥΓΓ. 2: Για πες τη μας κι εμάς λοιπόν...

ΣΥΓΓ. 1: Εεεε... εεεε..

ΣΥΓΓ. 2: Λοιπόν;

ΣΥΓΓ. 1: Πι, πι, πι,... (αρχικά ζορίζεται, αλλά τελικά το πρόσωπό του φωτίζεται, σα να του ήρθε ξαφνικά έμπνευση) ΠΑΙΔΙΑ! (Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)

ΣΥΓΓ. 5: Παιδιά; Και γιατί παρακαλώ είναι τόσο σημαντικά αυτά τα παιδιά;

ΣΥΓΓ. 1: Γιατί έρχονται να μας σώσουν! (Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)

Τα ΠΑΙΔΙΑ ξεχύνονται στο εσωτερικό του κελιού.

ΣΥΓΓ. 2: Ε, δεν το πιστεύω. Αυτά δε γίνονται ούτε στα παραμύθια.

ΠΑΙΔΙ 2: Γιούπι! Βρήκαμε τους παραμυθάδες!

ΠΑΙΔΙ 3: Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! Εδώ είναι όλοι! Ο Δημήτρης Γραμμένος (δείχνει)

ΠΑΙΔΙ 4: Και η Μαρία Αντωνίου (δείχνει)

ΠΑΙΔΙ 5: Και η Μαίρη Μαυρογιαννάκη (δείχνει)

ΠΑΙΔΙ 6: Α! Να και η Θεοδοσία Αργυράκη (δείχνει)

ΠΑΙΔΙ 7: Και η Στέλλα Γιανναδάκη (δείχνει)

ΠΑΙΔΙ 8: Και η Ειρήνη Κριτσωτάκη (δείχνει)

- ΠΑΙΔΙ 9: Και ο Γιάννης Πανταγιάς (δείχνει)
- ΠΑΙΔΙ 1: Και η Βάνα Μυρωνάκη (δείχνει)
- ΠΑΙΔΙ 10: Και Ιζαμπέλα Λιανέρη (δείχνει)
- ΠΑΙΔΙ 2: Και η Ρένα Πετροπούλου (δείχνει)
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωραία! Άπαντες παρόντες λοιπόν! Καλύτερα όμως να μην καθυστερούμε. Ας φύγουμε από εδώ πρώτα με το καλό και μετά συστηνόμαστε κι εμείς.

Ακούγονται βήματα να ανεβαίνουν με θόρυβο σκαλοπάτια.

- ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (στα βάθος) Εδώ είναι θαθ λέω. Τουθ άκουθα. Βιαθείτε!
- ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (στο βάθος) ΣΙΙΙΙΓΟΥΡΑ;
- ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (στο βάθος) Θιγουρότατα.
- ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (στο βάθος) Στα όπλα! Στα όπλα! Όλοι οι φρουροί στο ψηλότερο κελί του πύργου.
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (στο βάθος) Περιμένετε! Περιμένετε! Έρχομαι κι εγώ! Να βγάλουμε και καμιά φωτογραφία!
- ΦΡΟΥΡΟΣ 2: (στα βάθος) Χα! Χα! Την πάτησαν τώρα. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγουν.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Ωχ! Τι θα κάνουμε τώρα;
- ΣΥΓΓ. 7: Μην ανησυχείτε. Όλα θα πάνε μια χαρά.
- ΠΑΙΔΙ 1: Μια χαρά και δυο τρομάρες. Έχουμε παγιδευτεί.
- ΠΑΙΔΙ 2: Κι αυτοί είναι πολλοί...
- ΠΑΙΔΙ 3: Και οπλισμένοι σαν αστακοί!
- ΠΑΙΔΙ 4: Κι εμείς δεν έχουμε τίποτα!
- ΣΥΓΓ. 2: Επομένως, έχουμε ότι ακριβώς χρειαζόμαστε!
- ΠΑΙΔΙ 4: Μάλλον δεν ακούσατε καλά. Εγώ είπα ότι δεν έχουμε τίποτα!
- ΣΥΓΓ. 2: Αυτό λέω κι εγώ.
- ΠΑΙΔΙ 4: (προς το κοινό, κάνοντας κύκλο με τον δείκτη στον κρόταφο, κάνοντας το νεύμα που σημαίνει 'τρελός') Καλά, αυτός είναι τελείως άντε γεια!
- ΣΥΓΓ.8: Όχι, όχι, μην ανησυχείς. Ξέρει πολύ καλά τι λέει. Για έναν συγγραφέα το 'τίποτα' είναι ότι πιο πολύτιμο υπάρχει. Γιατί το 'τίποτα'... (απλώνει το δεξί χέρι προς το κοινό δείχνοντας της άδεια του παλάμη)

ΣΥΓΓ. 9: *(βγάζει από την τσέπη του πουκαμίσου του ένα κόκκινο μαντήλι και το τινάζει επιδεικτικά) ...σε αντίθεση με το 'κάτι' (δείχνει το μαντίλι και μετά με αυτό καλύπτει την άδεια παλάμη του ΣΥΓΓ. 8)...*

ΣΥΓΓ.8: *... με μια μικρή δόση φαντασίας (ακουμπά με τον δείκτη το κεφάλι του παιδιού), ένας συγγραφέας μπορεί να το μετατρέψει σε 'οτιδήποτε'! (τραβάει ο ΣΥΓΓ. 1 το μαντήλι και εμφανίζεται στην παλάμη του ένα κόκκινο μπαλάκι ή μια ανθοδέσμη) (Ήχος ταρατατζούμ - ντραμς)*

ΠΑΙΔΙΑ: *Ωωω! (οι υπόλοιποι συγγραφείς χειροκροτούν)*

ΔΑΣΚΑΛΑ: *(ενώ οι συγγραφείς αλληλοσυγχαίρονται) Ε, συγγνώμη αλλά μήπως να βιαζόσασταν λίγο, γιατί δε μας βλέπω καθόλου καλά!*

ΣΥΓΓ. 3: *Μην αγχώνεστε κυρία μου. Συνάδελφοι θα βάλετε ένα χεράκι παρακαλώ;*

ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΣΥΓΓ: *Μα φυσικά... Ναι, ναι, βεβαίως...*

ΣΥΓΓ. 10: *Κι εσείς όμως παιδιά χρειάζεται να μας βοηθήσετε, αλλιώς τόσο καιρό θα τα είχαμε καταφέρει και μόνοι μας.*

ΠΑΙΔΙ 3: *Μα πως;*

ΣΥΓΓ. 7: *Η περίπτωση μας απαιτεί σημαντικές ποσότητες συμπυκνωμένης φαντασίας, υλικό το οποίο βρίσκεται σε αφθονία ... (κάνει έναν κύκλο με τον δείκτη στον αέρα και τελικά τον ακουμπά στο κεφάλι του παιδιού) ... ακριβώς ΕΔΩ! Στο κεφάλι κάθε μικρού παιδιού. Για να το ενεργοποιήσετε, αρκεί απλά... (κλείνει με την παλάμη τα μάτια του παιδιού) να ΚΛΕΙΣΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ!*

ΣΥΓΓ. 9: *Εμπρός λοιπόν! Κλείστε εσείς τα μάτια κι εμείς θα καθοδηγήσουμε τη φαντασία σας, ώστε όλοι μαζί να κατασκευάσουμε μια λύση μοναδική, κα-τα-πλη-κτι-κη, ή, για να ακριβολογώ, ΦΑ-ΝΤΑ-ΣΤΙ-ΚΗ.*

Τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ κλείνουν τα μάτια.

ΣΥΓΓ. 10: *(προς το κοινό) Κι εσείς παιδιά. Κλείστε τα (δείχνει). Όσο περισσότερη φαντασία τόσο καλύτερα!*

ΣΥΓΓ. 8: *Λοιπόν, για να δούμε... (τρίβει τα χέρια του) Παρακαλώ επαναλαμβάνετε ότι ακούτε – πάντα με τα μάτια κλειστά.*

Όλους τους παρακάτω στίχους τους επαναλαμβάνουν έναν-έναν τα ΠΑΙΔΙΑ και η ΔΑΣΚΑΛΑ, η οποία παρακινεί και το κοινό να συμμετέχει.

ΣΥΓΓ. 1: *Ένα, δύο, τρία,
είμαι ένα μικρό παιδί με πλούσια φαντασία.*

ΣΥΓΓ. 2: *Μόλις κλείσω τα μάτια μου, ότι σκεφτώ είν' αλήθεια,
ακόμα και τα πιο τρελά κεφάλια παραμύθια!*

ΣΥΓΓ. 3: Το πρώτο που χρειαζόμαστε είναι μία βελόνα,
φτιαγμένη από βελανιδιά π' ανθίζει το χειμώνα!

Μόλις τα παιδιά επαναλάβουν τα λόγια ακούγεται ένας ήχος που σηματοδοτεί ότι κάτι μαγικό έγινε και ο ΣΥΓΓ. 3 παίρνει μέσα από την παλάμη του μία βελόνα (την είχε κρυμμένη από πριν) και τη δείχνει στο κοινό.

ΣΥΓΓ. 4: Το δεύτερο μας υλικό, είναι μια χούφτα σκόνη,
που φτιάχνουν οι νεράιδες από ξερή ανεμώνη.

Μόλις τα παιδιά επαναλάβουν τα λόγια ακούγεται ένας ήχος που σηματοδοτεί ότι κάτι μαγικό έγινε και ο ΣΥΓΓ. 4 παρουσιάζει ένα μικρό πουγκί με σκόνη και τη δείχνει στο κοινό (μπορεί να φορά καπέλο και να το βγάλει και το πουγκί να βρίσκεται πάνω στο κεφάλι του).

ΣΥΓΓ. 5: Και τώρα ένα τόσο δα δοντάκι χαλασμένο, (δείχνει 'μικρό' με τα δάχτυλα)
ώστε να μην αφήσουμε κανέναν πικραμένο.

Μόλις τα παιδιά επαναλάβουν τα λόγια ακούγεται ένας ήχος που σηματοδοτεί ότι κάτι μαγικό έγινε και ο ΣΥΓΓ. 5 παίρνει μέσα από την παλάμη του ένα δόντι (το είχε κρυμμένο από πριν) και το δείχνει στο κοινό.

ΣΥΓΓ. 6: Τέλος και πιο σημαντικό - σκοινί από αέρα,
κοπανισμένο σε γουδί του Μάη την πρώτη μέρα.

Μόλις τα παιδιά επαναλάβουν τα λόγια ακούγεται ένας ήχος που σηματοδοτεί ότι κάτι μαγικό έγινε και ο ΣΥΓΓ. 6 κρατά τα χέρια του απλωμένα μπροστά και προσποιείται ότι κάτι πολύ βαρύ έπεσε μέσα. Το 'δείχνει' στο κοινό και μετά το φορτώνεται στον ώμο.

Στο κατώφλι του κελιού εμφανίζονται οι ΦΡΟΥΡΟΙ και πίσω τους ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Μπροστά τους σπρώχνουν ένα χάρτινο κανόνι.

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Νάτοι! Νάτοι! Είχα δίκιο! Θιγουρότατα!

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τι περιμένετε λουπόν; ΠΥΡ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Αμέσως Μεγαλειότατε! Στις διαταγές σας!

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ 2 'ανάβει' το κανόνι.

ΣΥΓΓ. 1: Γρήγορα τη βελόνα!

Ο ΣΥΓΓ. 3 δίνει τη βελόνα στον ΣΥΓΓ. 1 ενώ το κανόνι εκτυρσοκροτεί. Από μέσα του βγαίνει ένα μαύρο μπαλόνι (μπορεί κάποιος – ακόμα και ο ΦΡΟΥΡΟΣ 2 να το μεταφέρει με τα χέρια του προς τον ΣΥΓΓ. 1). Μόλις το μπαλόνι πλησιάσει τον ΣΥΓΓ. 1 το σκάει με τη βελόνα.

ΠΑΙΔΙΑ: ΩΩΩΩΩΩ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 2: Μα, πως έγινε αυτό;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δεν έχει σημασία. Απάνω τους!

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ 2 τραβά ένα σπαθί από τη ζώνη του. Ο ΣΥΓΓ. 4 που έχει ανοίξει το πουγκί (έχει μέσα αλεύρι) το ρίχνει πάνω στον ΦΡΟΥΡΟ 2, ο οποίος κοκαλώνει.

ΣΥΓΓ. 4: Συγχαρητήρια Μεγαλειότατε, μόλις αποκτήσατε ένα εξαίσιο άγαλμα!

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Ωωωω!

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: ΑΑΑΑΑ! (προς το ΦΡΟΥΡΟ 1) Τι στέκεσαι και τους κοιτάς ανόητε; ΕΠΙΘΕΣΗ!

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (παίρνει από την άκρη της σκηνης ένα ΤΕΡΑΣΤΙΟ όπλο – τσεκούρι, μπαζούκας, ότι να 'ναι) Πίθω και θαθ έφαγα!

ΠΑΙΔΙΑ: Ωχ! Και τώρα;

ΣΥΓΓ. 5: (άνετος) Μην αγχώνεστε. Το έχω! Συγγνώμη αξιότιμε κύριε...

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (ξαφνιάζεται λίγο, σταματά την επίθεση και έχει απορημένο ύφος) Εμένα είπεθ κύριο;

ΣΥΓΓ. 5: Μα φυσικά. Ποιον άλλον;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: Παρακαλώ! Θυνεχίθτε...

ΣΥΓΓ. 5: (βγάζει από την τσέπη του το δόντι) Μήπως κατά τύχη έχετε χάσει αυτό εδώ τα δοντάκι;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (πετάει το όπλο, παίρνει το δόντι, το κοιτάει καλά-καλά, κι ύστερα αρχίζει να χορεύει σα μικρό παιδί) Το δόντι μου, το δοντάκι μου. Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! (αγκαλιάζει τον ΣΥΓΓ. 5 πολύ σφιχτά κι αρχίζει να τον φιλάει)

ΣΥΓΓ. 5: (κοντεύει να σκάσει) Σιγά, σιγά καλέ. Θα με κασιιάσεις!

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (αφήνει τον ΣΥΓΓ. 5) Επιτέλουθ! Θα μιλάω και πάλι κανονικά! (φέρει το χέρι στο στόμα και κάνει ότι τοποθετεί το δόντι στη θέση του, αλλά μετά δε λέει τίποτα, δείχνει χαρούμενος κι αφηρημένος)

ΠΑΙΔΙΑ: (με αγωνία) ΕΕΕΕ, ΛΟΙΠΟΝ;

ΦΡΟΥΡΟΣ 1: (ανοίγει το στόμα να μιλήσει) Ααααα... τσουμ! (τελικά φτερνίζεται και με την παλάμη του εκσφενδονίζει το δόντι στο κοινό). Το δόντι μου, το δοντάκι μου! Άθτο κάτω χοντρέ, θε είδα που το βούτηκθεθ. Άθτο θου λέω! (πηδάει, κατεβαίνει ή βγαίνει από τη σκηνή φωνάζοντας και χάνεται στο κοινό)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ προσπαθεί να το σκάσει στις μύτες των ποδιών του.

ΣΥΓΓ. 6: Ε! Μεγαλειότατε!

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (δείχνει τον εαυτό του) Ε-εγώ;

ΣΥΓΓ. 6: Ναι, εσείς! Για πού το βάλατε παρακαλώ;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Νομίζω πως άκουσα να φωνάζει η γυναίκα μου ότι το φαγητό είναι έτοιμο. Δεν είναι σωστό να καθυστερήσω. Είναι ξέρετε η Βασίλισσα. (βάζει το χέρι μπροστά στο στόμα - ψιθυριστά) Κι έχει και πολύ βαρύ χέρι... Τα λέμε!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ στρίβει προς την πόρτα και ετοιμάζεται να τρέξει. Ο ΣΥΓΓ. 6 στριφογουρίζει το 'αόρατο' σκοινί στον αέρα σαν λάσο καουμπόι, το πετά και πιάνει τον ΒΑΣΙΛΙΑ.

ΠΑΙΔΙΑ: ΖΗΤΩ! ΖΗΤΩ!

Πιάνουν όλοι μαζί τον ΒΑΣΙΛΙΑ και τον 'δένουν' σε μια καρέκλα στη μέση της σκηνής.

ΠΑΙΔΙ 5: Τα καταφέραμε! Νικήσαμε!

ΣΥΓΓ. 7: Και όλα αυτά χάρη στη δύναμη της φαντασίας μας!

ΠΑΙΔΙ 9: Ναι, καλά! Ας μην ήταν ο μάγειρας και θα σου έλεγα εγώ που θα ήσασταν τώρα κι εσείς και η φαντασία σας. Αλήθεια, τι να απέγινε άραγε αυτός;

Οι ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ξεσπάνε όλοι μαζί στα γέλια.

ΠΑΙΔΙ 9: Δεν κατάλαβα παρακαλώ. Που είναι το αστείο;

ΣΥΓΓ. 3: Ο μάγειρας. Χα, χα, χα! Ο μάγειρας! Και ποιος νομίζεις μικρέ μου ότι δημιούργησε τον μάγειρα;

ΠΑΙΔΙ 10: Ποιος;

ΣΥΓΓ. 4: Μα η φαντασία μας φυσικά!

ΠΑΙΔΙ 9: (προς το κοινό) Ναι, καλά τώρα...

Εμφανίζεται από τη άκρη της σκηνής ο ΜΑΓΕΙΡΑΣ.

ΜΑΓΕΙΡΑΣ: Αλήθεια λένε!

ΠΑΙΔΙΑ: Ωωω!

ΠΑΙΔΙ 5: Μα πως;

ΣΥΓΓ. 8: Είμαστε συγγραφείς. Αυτό μας αρέσει να κάνουμε όλη την ώρα.

ΣΥΓΓ. 1: Να φανταζόμαστε πράγματα που δεν υπάρχουν και να τα κάνουμε να φαίνονται αληθινά.

ΠΑΙΔΙ 4: Δηλαδή θα μπορούσε ακόμα κι εγώ ή, ίσως και όλοι εδώ πάνω στη σκηνή, να μην είμαστε παρά τα δημιουργήματα ενός παραμυθά;

ΣΥΓΓΣ: ΘΙΓΟΥΡΟΤΑΤΑ!

ΠΑΙΔΙ 9: (παίρνει παράμερα από το χέρι τον ΣΥΓΓ. 8 και του δείχνει με τρόπο προς το κοινό – ψιθυριστά) Καλά, και όλοι αυτοί;

- ΣΥΓΓ. 8: *(κουνά το κεφάλι καταφατικά, βάζει το δείκτη κάθετα μπροστά στο στόμα κάνοντας το νεύμα της ησυχίας και του κλείνει πονηρά το μάτι)* Σσστ! Άλλαξε καλύτερα την κουβέντα ...
- ΠΑΙΔΙ 9: *(κλείνει κι αυτό το μάτι συνωμοτικά και γυρίζει προς τα ΠΑΙΔΙΑ μιλώντας δυνατά)* Ρε παιδιά, τι λέτε να τον κάνουμε τον Βασιλιά τελικά;
- ΠΑΙΔΙ 6: Εγώ λέω να τον φυλακίσουμε εδώ στον πύργο και να μην τον αφήσουμε να ξαναδιαβάσει ποτέ ξανά παραμύθι στη ζωή του.
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Όχι, όχι! Τουλάχιστον αφήστε μου έστω ένα – κι ας είναι και μικρό.
- ΠΑΙΔΙ 10: Όχι βέβαια. Εγώ θα πρότεινα μάλιστα να τον βάζουμε κάθε μέρα να διαβάζει με το ζόρι εφημερίδες!
- ΠΑΙΔΙ 4: *(πετάγεται)* Και περιοδικά lifestyle!
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Όχι, σας παρακαλώ!
- ΠΑΙΔΙ 9: Και πως θα σας φαινόταν αν του φέρναμε και μια τηλεόραση που να παίζει όλη μέρα μοναχά ειδήσεις;
- ΠΑΙΔΙ 5: *(πετάγεται)* Και μεσημεριανές εκπομπές!
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: *(με λυγμούς)* Αυτό δεν θα το αντέξω! Λυπηθείτε με.
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Με συγχωρείτε, αλλά εγώ διαφωνώ.
- ΠΑΙΔΙ 4: Και γιατί παρακαλώ;
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Γιατί αν τα κάνουμε όλα αυτά τότε δεν θα είμαστε καθόλου καλύτεροι από αυτόν. Για να μην σας πω κιόλας ότι ίσως να είμαστε και χειρότεροι.
- ΠΑΙΔΙ 8: Και τι να κάνουμε τότε;
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Να πραγματοποιήσουμε το όνειρό του!
- ΠΑΙΔΙΑ: ΕΕΕΕΕΕ;
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Να τον κάνουμε Βασιλιά των Παραμυθιών!
- ΠΑΙΔΙ 1: Πως;

Στην οθόνη προβάλλεται ένας παραμυθένιος πύργος.

ΔΑΣΚΑΛΑ: Να μετατρέψουμε τον πύργο σε μια τεράστια βιβλιοθήκη με παραμύθια από όλον τον κόσμο κι αυτός να τα φροντίζει. Κι οι πύλες δεν θα κλείνουν ποτέ για να μπορούν τα παιδιά να μπαينوβγαίνουν ελεύθερα όποτε θέλουν και να διαβάζουν.

ΠΑΙΔΙ 2: Και στην τάφρο να βάλουμε ψάρια κλόουν, καραβίδες και νεροχελώνες!

- ΠΑΙΔΙ 3: Καλά και οι κροκόδειλοι που είναι μέσα;
- ΠΑΙΔΙ 2: (κλείνει τα μάτια – ακούγεται ήχος «μαγικό»)
Μόλις τους μετέτρεψα σε φουσκωτά παιχνίδια για να παίζουν τα παιδιά όταν κολυμπάνε το καλοκαίρι!
- ΠΑΙΔΙ 3: Μα πως;
- ΠΑΙΔΙ 2: (κτυπά το κεφάλι του με τον δείκτη, κλείνει το μάτι και ψιθυρίζει)
Φαντασία...
- ΔΑΣΚΑΛΑ: Λοιπόν Μεγαλειότατε; Εσείς τι λέτε για όλα αυτά;
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: ΝΑΙ! ΝΑΙ! Σας παρακαλώ! Αφήστε με να γίνω ο Βασιλιάς των παραμυθιών και σας υπόσχομαι ότι κανένας πλέον δεν θα τολμήσει να πειράξει ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά των παραμυθιάδων μας! Γιατί τότε θα έχει να κάνει μαζί μου και θα τον λιώσω σαν κουνούπι, θα τον πατήσω σα σκουλήκι, θα...
- ΟΛΟΙ: ΕΕΕΕΕΕ!
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Συ-συγνώμη... Παρασύρθηκα λιγουλάκι από τον ενθουσιασμό μου. Τέλος πάντων, θα του φτιάξω ένα ζεστό κακάο και θα του διαβάσω ένα παραμύθι για να γίνουμε φίλοι.
- ΠΑΙΔΙΑ: ΠΑΡΑΜΥΘΙ; ΠΟΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ;
- ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μα, τον «Βασιλιά των Παραμυθιών» φυσικά. Ε, τι λέτε κι εσείς;
- ΠΑΙΔΙΑ: ΘΙΓΟΥΡΟΤΑΤΑ!

Αρχίζει μουσική. Στην οθόνη παίζει το θιντεάκι με την πτήση πάνω από τα σύννεφα. Τραγούδι: «Πάνω από τα σύννεφα», 2 τελευταία ρεφρέν. Τα παιδιά τραγουδούν, κτυπούν παλαμάκια και χορεύουν.

Μαζί μου έλα
πάνω απ' τα σύννεφα
Νύχτα και μέρα
πάνω απ' τα σύννεφα
πάνω απ' τα σύννεφα
μαζί μου έλα... (δυο φορές)

ΤΕΛΟΣ

Το θεατρικό «Ο Βασιλιάς των Παραμυθιών» παίχτηκε για πρώτη φορά τη Δευτέρα 3 Ιουνίου 2013 στο Θεατρικό Σταθμό Ηρακλείου, σε σκηνοθεσία των Ελένη Κόκαλη και Κατερίνα Μαυράκη, με πρωταγωνιστές τα παιδιά της Δ' Τάξης του 12ου Δημοτικού Σχολείου Ηρακλείου.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠ/ΚΩΝ Α/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠ/ΣΗΣ
Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ "Δ. ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ"
ΟΜΑΔΑ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

«ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΝΕΙΣ, ΝΑ ΜΗ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΛΗΘΗ,
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΣΙΡΙΑΛ, Ή ΕΣΤΩ ΠΑΡΑΜΥΘΙ!»

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΕΛΕΝΗ ΚΟΚΑΛΗ - ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΥΡΑΚΗ
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Δ' ΤΑΞΗ 12ΟΥ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 2013, ΩΡΑ 19:00
ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Η αφίσα της παράστασης.